Τὸ φύλλον 10 λεπτὰ — 1 Νοεμβρίου 1915 — Ἀριθ. 2

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

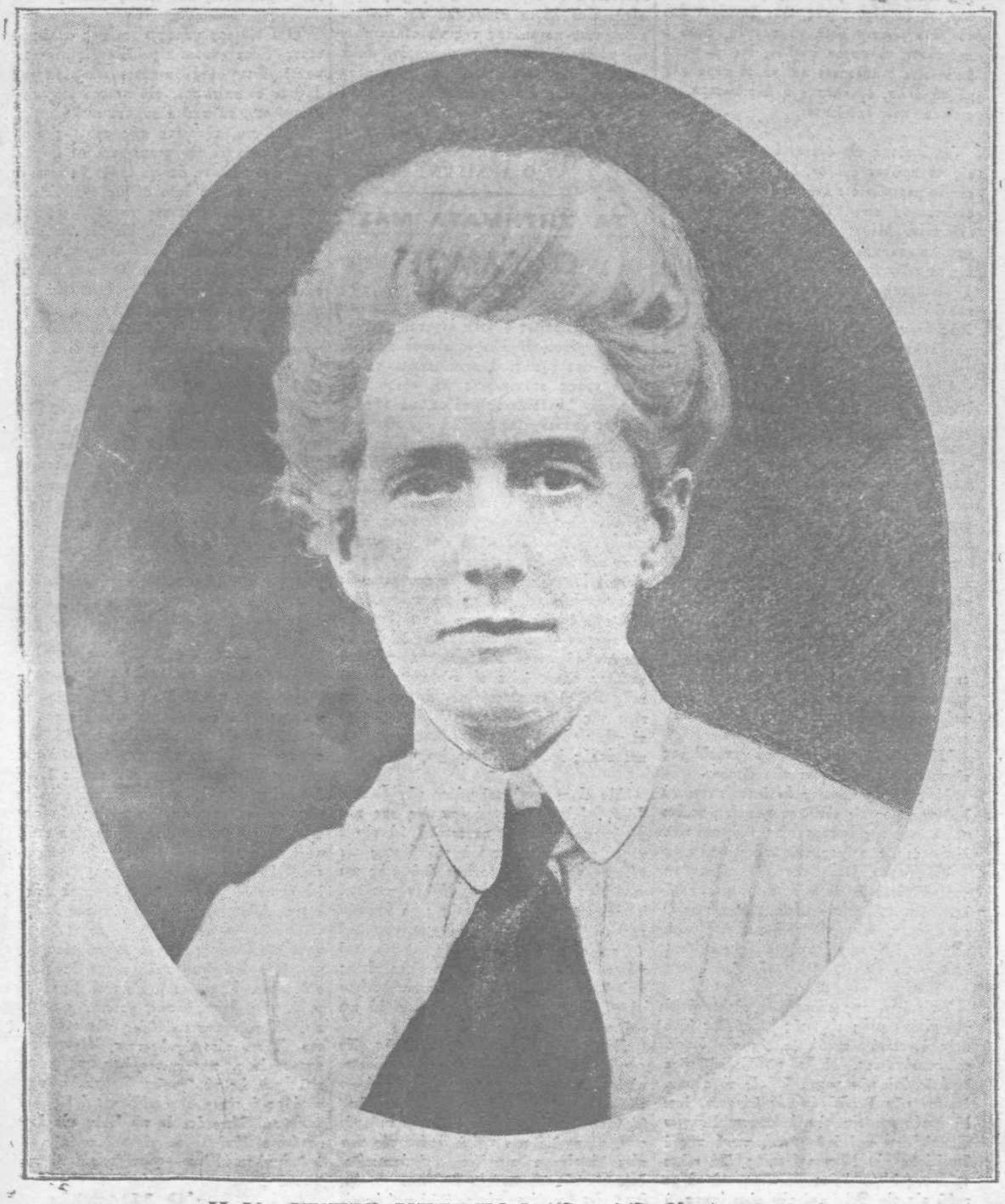

Η Κα ΕΝΤΙΘ ΚΕΙΒΕΛΛ (ἴδε σελίδα 2αν)

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,,

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τῶν Ἐκδοτικῶν Καταστημάτων
τῆς «Ἀκροπόλεως».
Ἰδιοκτήτης: ΒΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐτησία διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6.
» » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10.

ΕΤΟΣ Α'. 1 Νοεμβρίου 1913 Ἀριθ. 2

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Τὸ δεύτερον φύλλον μας ὁμιλεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ. Κάθε σχόλιον, ἔπαινος ἢ σύστασις εἶνε περιττὴ ἐκ μέρους μας. Δὲν ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν ἀναγνώστην εἰμὴ νὰ σκεφθῇ, ἀφοῦ ἀποδιαβάσῃ τὸ παρὸν φύλλον, ὅτι τὸ περιοδικόν εἶνε δεκάλεπτον καὶ νὰ τὸ παραβάλῃ μὲ τὰ ἄλλα, δεκάλεπτα ἢ ἀκριβώτερα, περιοδικὰ ποὺ ἐκδίδονται.

⁂

Ἡ ὑποδοχὴ τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος ἔκαμεν εἰς τὸ πρῶτον φύλλον, διαψεύδει τὸν ἰσχυρισμὸν μερικῶν ὅτι ἕνα περιοδικὸν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ταυτοχρόνως λαϊκὸν καὶ ἐκλεκτόν. Μέχρι τοῦδε τὸ ἐκλεκτὸν δὲν ἦτο λαϊκὸν καὶ τὸ λαϊκὸν ἀπεκλείετο νὰ ἔχῃ οἱανδήποτε ἀρετήν. Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ «Κυριακὴ» ἀποδεικνύει πῶς κάτι λάκκοι θὰ εἶχε ἡ φάβα καὶ ὅτι ἐδίδετο ἐντελῶς ἄλλη σημασία εἰς τὰς λέξεις λαϊκὸν καὶ ἐκλεκτόν;

⁂

Εἰς τὸ παρὸν φύλλον βλέπετε καὶ τὸν δεύτερον διαγωνισμόν μας, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι ἠμπορεῖτε νὰ ἀπαντήσετε. Τί δὲν θὰ χουν νὰ μᾶς εἴπουν οἱ περισσότεροι σῦλογοι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ γάμου. Οἱ νέοι ὅμως σκεφθῆτε καλὰ πρὶν δώσετε τὴν ἀπάντησιν. Γνωρίζομεν ὅτι εἰς κανένα ζήτημα οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι δὲν σπεύδουν περισσότερον καὶ δὲν σκέπτονται ὀλιγώτερον ὅσον εἰς τὸν γάμον. Σκεφθῆτε λοιπὸν λιγάκι περισσ'τερον καὶ ἴσως ἔτσι σᾶς δώσω μερ' ἀφορμὴν νὰ προλάβητε καὶ κανένα πρακτικόπημα...

⁂

Ὁ διαγωνισμὸς τῆς καλλονῆς, ποὺ προεκήρυξεν ἡ «Κυριακὴ» εἰς τὸ περασμένον φύλλον της, ἐπροξένησε τὴν περιέργειαν καὶ τὸ μέγα ἐνδιαφέρον πάντων καὶ πασῶν.

Ἤρχισαν νὰ φθάνουν εἰς τὰ γραφεῖά μας αἱ πρῶται φωτογραφίαι τῶν ὡραίων.

Μᾶς ἐρωτᾷ κάποιος ἂν ἐπιτρέπεται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν μας, ἀποστέλλουσαι τὰς φωτογραφίας των, καὶ καλλιτέχνιδες, γυναῖκες τοῦ θεάτρου κλπ.

Βεβαιότατα. Βεβαιότατα. Ἀφοῦ πρόκειται νὰ εὑρεθοῦν αἱ ὡραιότεραι μεταξὺ ὅλων τῶν Ἑλληνίδων, ὅπου δήποτε γῆς εὑρισκομένων, δεσποινίδων ἢ κυριῶν, γυναικῶν τοῦ θεάτρου, ἢ μαθητριῶν τοῦ σχολείου.

⁂

Τὸ σαλόνι σας σήμερα θὰ στολισθῇ μὲ τὴν εἰκόνα μιᾶς εὐγενοῦς Ἀγγλίδος, ἡ ὁποία ἐθυσιάσθη προθύμως εἰς τὸν βωμὸν τοῦ καθήκοντος. Ἡ Ἔντιθ Κέϊβελ κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν γερμανῶν εἰς τὸ στρατοδικεῖον τῶν Βρυξελλῶν εἰς θάνατον, ἐπειδὴ ἐβοήθησεν εἰς τὴν ἀπόδρασιν Βέλγων αἰχμαλώτων καὶ ἡ θανατικὴ ποινή της ἐξετελέσθη τὴν 12ην πρέχοντος. Τὰ τελευταία της λόγια ἦσαν· «Ἔτοιμη γιὰ νὰ μεταβῶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν αἰωνιότητα, ἀναγνωρίζω ὅτι ὁ πατριωτισμὸς μόνον δὲν εἶνε ἀρκετός. Δὲν αἰσθάνομαι οὔτε μῖσος οὔτε πικρίαν ἐναντίον οὐδενός.» Μέσα στὴν μανία τῆς ἀγρίας πάλης, στὸ σκοτάδι τοῦ μίσους καὶ τῶν ἀντεκδικήσεων, ὑψώθη μία φωνὴ ἀγνὴ καὶ ἁγία. Ἀπὸ τὸ χείλος τῆς ὀξύσσου, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ριφθῇ ἡ κυρία αὐτή, εἶπε λόγια προφητικὰ καὶ συνεβούλευσε τοὺς πατριώτας της νὰ πολεμήσουν ὄχι μόνον τὸν ἐνώπιόν των ἐχθρόν, ἀλλὰ καὶ τὸν χειρότερον ἐχθρὸν ποὺ εἶχαν μέσα των, τὸ μῖσος καὶ τὴν πικρίαν. Οἱ γερμανοὶ ἐσκότωσαν μίαν κατάσκοπον, ἀλλ' ἡ Ἀγγλία, ἡ ἀνθρωπότης ἐκέρδισε μίαν μεγάλην μορφήν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

Ο ΓΑΜΟΣ

Ὕστερα ἀπὸ τὸ φιλί τοῦ περασμένου φύλλου, μοιραίως θέλεις ἐρχεται τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Βγάζω λοιπὸν τὸ σανιδάκι πόσης προλήψεως, ἀνασκουμπώνω τὰ λαγίκια πόσης σεμνοτυφίας καὶ εἰμαι ἕτοιμος, σὰν Ἀμερικανὸς μπόξερ, νὰ σᾶς δώσω ὄχι κεφαλὶ γροθιά, ἀλλὰ τὴν εἰλικρινῆ μου γνώμην, ἀφοῦ μάλιστα ἡ «Κυριακὴ» ἔθεσε τὸ πρόβλημα τοῦτο, τὸ μέχρι τοῦδε ἄλυτον (μὴ θυμώνετε, δεσποινίες, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου) ὡς ἀντικείμενον διαγωνισμοῦ. Ἡ «Κυριακὴ» θὰ δώσῃ καὶ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα, δὲν ἀμφιβάλλω, θὰ εἶνε οὐσιαστικώτερα καὶ ὀλιγώτερον ἀκανθώδη ἀπὸ τὰ συνήθη στέφανα, ποὺ ἡ Μοῖρα προσφέρει εἰς τοὺς νικητάς (;) τοῦ γρίφου τούτου. Λοιπόν, ἐγὼ θεωρῶ τὸν γάμον ὡς τὸ ἔσχατον καταφύγιον—ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε δι' ἕνα ἄνθρωπον ἀξιοπρεπῆ καὶ σοβαρόν. «Ἄφοῦ νοιώσῃς ὅλα», λένε οἱ φιλόσοφοι, «ἀφοῦ πιῇς ὅλο τὸ σπινθηροβόλον, ἀφρισμένο ποτήρι τῆς ζωῆς, πέθανε.» Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ γάμο· «ἀφοῦ κάμῃς ὅλα, δοκιμάσῃς ὅλα, κουρασθῆς ἀπὸ ὅλα, παντρέψου.»

⁂

Δὲν εἶμαι κατὰ τοῦ γάμου τῶν ἄλλων. Ἄ... Ὄχι. Ὅταν ἡ ἐρωμένη σας σᾶς πῇ ὅτι πρόκειται νὰ παντρευθῇ, θὰ τὴν ἀποτρέψετε; Ἡ μεταφορὰ τοῦ βάρους εἰς διάφορον πλάτην θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς νεωνιολόγους ὡς σημεῖον μᾶλλον προόδου. Ὁ γάμος ἰδίως ἁρμόζει εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τοὺς θορύβους, τὴν κίνησιν, τὴν βραστὴν καὶ εἰς τοὺς ἀλτρουϊστάς. Ὁ θεὸς τοῦ γάμου (ἂν ἔχῃ θεὸ) εἶνε τυφλός, ὅπως καὶ ὁ ἔρως. Ρωτῆστε ἕνα παντρεμμένον νὰ σᾶς πῇ γιατί πανθρεύθηκε καὶ θὰ πεισθῆτε.

Σχετικῶς μὲ τὸν διαγωνισμὸν τῆς «Κυριακῆς» οἱ πανθρεμμένοι εἶνε ἀκατάλληλοι νὰ δώσουν ἀπαντήσεις, ἐπειδὴ θὰ κρίνουν τὸ ζήτημα μεροληπτικῶς, ὑποκειμενικῶς, θὰ θυμηθοῦν τὴν σύζυγόν των, τὴν πεθερά των, τὰ παιδιά των καὶ ἡ ἀπάντησίς των τότε θὰ εἶνε μελαγχολικὴ καὶ ἀπαισιόδοξος. Θὰ μᾶς δώσουν τὴν ἀλήθειαν γυμνήν, ὅπερ εἶνε ὄχι μόνον σκιν, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον διὰ μίαν κοινωνίαν στηριζομένην ἐπὶ ἀρχῶν καὶ παραδόσεων, αἵτινες ἀπεδείχθησαν θεμελιωθεῖσαι ἐπὶ τόσους αἰῶνας.

⁂

Ὁ ἐλεύθερος γάμος εἶνε ἴσως προτιμώτερος. Εἶπα κάποτε εἰς κάποιον φίλον μου πανθρεμένον· «Γιὰ φαντάσου μιὰ μέρα ν' ἀφήσῃς τὸ σπίτι σου, τὴν πεθερά σου, τὴν σύζυγό σου, τὰ παιδιά σου, τὸ σκυλάκι τῆς συζύγου σου, τὴ γάτα τῆς πεθερᾶς σου, κάθε θόρυβο μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς πλέον, ὅτι τὸ δράδυ θὰ εἶσαι ἐλεύθερος νὰ πᾷς ὅπου θέλεις, ὅτι θὰ κοιμηθῆς μιὰ νύχτα ἥσυχος χωρὶς φωνὲς καὶ σκουξήματα τῶν μικρῶν, ὅτι δὲν θὰ ξανατρέχῃς πλέον στῆς καπελλοῦς, στὴ μοδίστρα, στὰ καταστήματα!» Ὁ φίλος μου μισόκλεισε τὰ μάτια του λιγοθυμισμένα καὶ μοῦ ἔκαμε μὲ συγκίνησι· «Ἄχ, μὴ μοῦ τὸ λές. Μὴ μοῦ τὸ λές.» Ὅταν ὁ ἐλεύθερος γάμος ἐπιτραπῇ τότε κι' ἐμεῖς οἱ ἐχθροὶ τοῦ γάμου μπορεῖ νὰ ὑπανδρευθοῦμε ἴσως. Πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Δὲν μ' ἀρέσει πλέον ἡ σύζυγός μου, δὲν μοῦ κάνει. Μπορεῖ νὰ θέλω νὰ ἡσυχάσω, μπορεῖ νὰ θέλω νὰ ξαναπανδρευθῶ—δὲν ἔχω δικαίωμα; Μία κυρία κάποτε εὐρέθη σύμφωνος μὲ τὰς ἐλέγχεις μου καὶ μοῦ εἶπε (ἦταν πολὺ μορφωμένη καὶ χωρὶς προλήψεις. «Βέβαια ὁ ἐλεύθερος γάμος εἶπε φυσικός—μήπως τρῶμε πάντα τὸ ἴδιο φαγητό;» Καὶ ὁ σύζυγός της, ἀπὸ μιὰ γωνιὰ ἐλάλησε καὶ εἶπε μὲ σπαραξικάρδιον φωνήν· «Βέβαια, ἔφαγες ἐμένα, ἔχεις ὄρεξι τώρα νὰ φᾷς κι' ἄλλον!»

⁂

Αὐτὸ σᾶς συνέβηκε κι' ἐσᾶς βέβαια. Μιὰ φορὰ ἔχασα ἕνα φίλο μου γιὰ πολλὲς ἡμέρες—ἕνα πιστὸ φίλο, μὲ τὸν ὁποῖον πηγαίναμε μαζὶ στὰ κέντρα, στὰ θέατρα, πίναμε, συζητούσαμε, γλεντούσαμε μαζί. Ρώτησα τοὺς ἄλλους τῆς παρέας, ἀλλὰ καὶ κείνοι τὸν θεωροῦσαν χαμένο· κανεὶς δὲν ἤξερε τί γίνηκε. Ἔστι, ἀνοιγα κάθε ἡμέρα τὴς ἐφημερίδες μὲ τρόμο μήπως ἴδω τὴν ἀγγελία τοῦ θανάτου του, ὅταν, ἕνα καλὸ πρωί, ἐπείσθην ὅτι ὁ χαμός του ὀφείλετο εἰς ἄλλο γεγονός. Ἐπαντρεύθησα· «Χθὲς ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Α. μετὰ τῆς διὰ πολλῶν χαρίτων κεκοσμημένες δεσποινίδος Β.» Ὁ κοῦμπένος ὁ φίλος μου. Καὶ ἦταν τόσο καλός, τόσο εὔθυμος, τόσο ἥσυχος. Τὸν ἀπάντησα κατὰ τύχην ἀργότερα στὸ δρόμο. Κρατοῦσε μιὰ καπελλίερα, δυὸ γαλλικὰ μυθιστορήματα, μουσικὰ τεμάχια καὶ ἄλλα δέματα καὶ δάχη τῆς συζύγου του. Ἦταν τόσο ἀγνώριστος, ἱδρωμένος, κουρασμένος, κατασκονισμένος, μὲ μάτια ποὺ ἦταν ὡς νὰ ζητοῦσε ἔλεος. Δὲν εἶνε συνήθης ἡ εἰκὼν αὐτή; Νὰ γιατί δὲν παντρεύομαι. Ξέρω ὅτι ἐν τῷ Ἅδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια. Καὶ μὲ τὰ χίλια βάσανα, πάλι ἡ ζωὴ γλυκειὰ ἔναι—γιατί λοιπὸν νὰ παντρευθῶ;

Ὁ Μεραχλῆς

Γ. ΧΟΡΝΟΥΓΓ

Ο ΣΤΙΓΓΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ μὶς Χίλντα Μπουβερί, συνοδὸς τῆς κ. Κλάρκσον—ἐνῷ ἐκάθητο στὸ πιάνο καὶ τραγουδοῦσε μὲ τὴ θαυμασία φωνή της μία ρομάντσα, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς ἀγνώστου τζέντλεμαν. Ὑποθέτει ὅτι εἶχε ἔλθει πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Κλάρκσον, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ μεγάλη ἀβρότητα τῆς δηλώνει ὅτι ἀνέβηκεν ἐπάνω γοητευθεὶς ἀπὸ τὴν ἐξοχη φωνή της ἐφαθῶς περνοῦσεν ἔφιππος ἀπ' ἔξω. Ἡ μὶς Μπουβερί κολακευθεῖσα ἐκτελεῖ χρέη οἰκοδεσποίνης καὶ μὲ τὴν ἁπλότητα ποὺ χαρακτηρίζει τὰς σχέσεις σ' ἐκείνα τὰ μέρη—ἡ σκηνὴ ἐξελίσσεται στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ κ. Κλάρκσον, ἔξω ἀπ' τὴ Μελβούρνη τῆς Αὐστραλίας—τὸν πληροφορεῖ ὅτι εἶνε συνοδὸς τῆς κ. Κλάρκσον, ἡ ὁποία εἶχε μεταβῆ στὴ Μελβούρνη γιὰ ν' ἀγοράσῃ κάποιο φόρεμα, γιατί πρόκειται νὰ δώσῃ στὸ Γιαλαρούκ μία συναυλία, ὅπου θὰ ἐπιδείξῃ τὴ φωνή της μπροστὰ στὸ μεγάλο μουσικὸ συνθέτη τοῦ Λονδίνου Σὲρ Τζούλιαν Κρέμ. Κατόπιν τῆς παρακλήσει τοῦ ἀγνώστου τραγουδεῖ μερικὰ τραγουδάκια, καὶ τελευταῖα τὴ ρομάντσα «Τὸ ἀπραγματοποίητον ἰδανικόν», ἐκ τῆς ὁποίας μένει ἐκείνος ἐνθουσιασμένος. Ἀναχωρῶν τὴν παρακαλεῖ νὰ μὴ ὁμιλήσῃ σὲ κανέναν γιὰ τὴν ἐπίσκεψί του, βεβαιώνων αὐτὴν ὅτι θὰ τὸν ξαναΐδῇ στὴ συναυλία ποὺ θὰ ἔδινε ἡ κ. Κλάρκσον, καὶ ἐκείνη μετὰ τινας δισταγμοὺς τὸ ὑποσχεται, μὲ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ὁ ἄγνωστος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν μουσικοσυνθέτην Σὲρ Τζούλιαν.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν ἐγύρισε σπίτι ὁ κ. Κλάρκσον γιὰ τὸ δεῖπνο, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ὀλιγαρίθμους φίλους του, ἐδυσκολεύθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν αὐστηρὴ μὶς Μπουβερί, ἡ ὁποία ἕως τότε ἐσυνείθιζε νὰ μὴ ἐγάζῃ μιλιὰ στὸ τραπέζι. Ἡ ἐπιδιωκτικὴ ὄσον καὶ ψυχρὴ καλλονή της εἶχε ζωηρεύσει κατὰ τὸ μικρὸ διάστημα τοῦ ἀπογεύματος ἐκείνου, καὶ θὰ τὴν παρωμοίαζε κανεὶς μὲ ἕνα ὡραῖο ἀγάλμα ποὺ ζωντανεύει. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ξαναμμένο, τὰ μαλλιά της, ποὺ εἶχαν χαλκόχρωμες ἀποχρώσεις καὶ ἐσχημάτιζαν φυσικὲς μπούκλες, δὲν ἦσαν καί τόσο περιποιημένα, οὔτε εἶχαν τὴ συνειθισμένη ἀκαμψία τῶν προηγουμένων ἡμερῶν. Ὁ κ. Κλάρκσον ὑπωπτεύθη ὅτι ἡ ἀναχώρησις τῆς κ. Κλάρκσον συνέβαλε ὁπωσδήποτε στὴν καινούργια στάσι τῆς θαλαμηπόλου της, οἱ δὲ δύο ὑπάλληλοι ἀπὸ δὲν εἶχαν τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία περὶ τούτου.

— Ἡ κυρία τὴν προσέχει πάρα πολύ, εἶπε στὸ φίλο του ὁ κοντὸς κ. Χάκ, ὁ ὁποῖος ἐκτελοῦσε χρέη λογιστοῦ τοῦ Οἴκου. Ὅταν ὅμως μένει μονάχη της, στοιχηματίζω πῶς τότε εἶνε ποὺ βγάζει τὰ σπίρτα της.

Ὁ Τέντ Ράντφορτ, ὁ διαχειριστὴς τοῦ κτήματος, παρουσίαζε τὸν ἀργὸ τύπο τοῦ ὁποίου, ὅλος ψυχραιμία, κομπαστὴς φοβερὸς καὶ καυχώμενος ὅτι δὲν φοβεῖται οὔτε ἄλογα, οὔτε ἄνδρες, οὔτε γυναῖκες. Ἦταν πολὺ ὁμιλητικὸς μὲ τὸν Χάκ, ὅταν ἦσαν μόνοι καὶ δὲν ἤρχετο ν' ἀναμιχθῇ κανένας τρίτος. Στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Χάκ, ὁ Ράντφορτ ἐγέλασε σαρδωνικῶς.

— Γιὰ κάμε λοιπὸν καμμιὰ δοκιμή, εἶπε, κι' ἔρχομαι κι' ἐγὼ κατόπιν, γιατί φαίνεται πῶς ὁ πάγος σὰν καὶ ἀρχίζει νὰ λυώνῃ.

Ὁ Τέντ Ράντφορτ εἶχε μεγάλη πεποίθησι στὸν ἑαυτό του καὶ δὲν τοῦ ἐκλονίσθη μὲ ὅλες τὴς ψυχρότητες τῆς νέας. Ἐν τούτοις ἂν καὶ ἕως τότε ἡ μὶς Μπουβερί εἶχε βαλθῆ νὰ τοὺς ἀποθαρρύνῃ καὶ τοὺς δύο, ἐκεῖνο τὸ δράδυ δὲν ἦταν βέβαια ἡ ἰδία. Εἶχε τὸ ἀόριστο προαίσθημα ὅτι εἶχε κάμει τὴν τύχη της καὶ θὰ ἔστραγε δεῖξε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι ἐκεῖνο τὸ σούρουπο τὰ ὡραιότερα τῆς κομμάτια, ἂν δὲν ἐσκέπτετο ὅτι θὰ τὴν ἄκουε ὁ κ. Κλάρκσον καὶ ἴσως νὰ ὁ ἔλεγε στὴ σύζυγό του.

Τὸ ἄλλο δράδυ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἦσαν πάρα πολὺ ἀπησχολημένοι μὲ κάτι τι ποὺ εἶχε συμβῆ στὸ κτῆμα, ἕνα γεγονὸς διὰ τὸ ὁποῖον τὴ νέα δὲν τὴν ἐνοιασε καθόλου, οὔτε κἂν ἐκέντησε τὴν περιέργειά της. Ἐν τούτοις δὲν μπόρεσε καὶ νὰ μὴν παρατηρήσῃ ἀπὸ τὸ γεῦμα πόσον ἐφαίνοντο ἐκεῖνοι ἀπογοητευμένοι. Μετὰ τὸ φαγητὸ ἀπεσύρθησαν στὴ βεράντα, ὅπου ἄναψε ἐκείνη ἄκρες μέσες ἀπὸ τὴ συνδιαλεξί τους, τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ τάκτ νὰ μὴν ἀκροασθῇ. Δὲν ἐξεπλάγη λοιπὸν καθόλου τὸ ἄλλο πρωὶ ποὺ εἶδε τοὺς δύο νέους νὰ φαίνονται μὲ περίστροφα στὰ χέρια.

— Τί; θὰ πᾶτε νὰ μονομαχήσετε; ἠρώτησε χαμογελῶντας.

— Ποιός ξέρει, ἀπεκρίθη ὁ διαχειριστὴς μὲ δύσθυμο τόνο. Ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ κάνωμε λίγη σκοποβολὴ στὰ ἔλατα.

Ὁ λογιστὴς Χὰκ ἐφαίνετο πολὺ περὶ φροντις, καὶ ἡ νέα ἔνοιωσε κάποια ἀνακούφισι κατὰ τὸ πρόγευμα ποὺ τὸν εἶδε ζωντανόν. Ἡ δουλειὲς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦσαν τελείως σταματημένες· εὑρίσκοντο στὴν καρδιὰ τοῦ θέρους καὶ ἡ ὀρχὲς ἐπέμεναν ἀκόμη. Ἡ Χίλντα εἶχε ἀκούσει τὸν κ. Κλάρκσον ποὺ ἔλεγε ὅτι εἶχαν ἀκόμη γιὰ κάμποσον καιρὸ ἀνάπαυσι μπροστά τους.

Πράγματι τὸν εἶδε περισσότερον καιρὸ κατὰ τὴν περίοδο ἐκείνη. Ὁ σύζυγος τῆς κ. Κλάρκσον δὲν τῆς ἀπήντησεν ὅταν ἔλειπε ἡ τελευταία αὐτὴ, ἀλλ' ὅταν ἦταν παροῦσα, ἐκεῖνος ἐγίνετο μαλακὸ κερί μέσ' στὰ χέρια της, ἐπιδοκιμάζων ὅ,τι ἔλεγε ἐκείνη καὶ γινόμενος δοῦλος ὅλων τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς γυναικὸς αὐτῆς τῆς ματαιοδόξου στὸν ὕψιστο βαθμό. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγε ἡ κ. Κλάρκσον, ἡ μὶς Μπουβερί εἶχε παρατηρήσει ὅτι ὁ κ. Κλάρκσον μποροῦσε, ὅταν ἤθελε, νὰ γίνεται πολὺ εὐχάριστος, καὶ τὴς ὀλίγες αὐτὲς ἡμέρες ἐθεωροῦσε ὡς τὴς καλύτερες ποὺ εἶχε περάσει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Καὶ ὅμως εὑρίσκετο στὴν ἀνάγκη νὰ φυλάῃ μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό της τὴν ἀγάπη της γιὰ τὸ τραγοῦδι, καθόσον ὁ κ. Κλάρκσον ἐσυνείθιζε νὰ περνᾷ ὁλόκληρες ἡμέρες κάτω ἀπὸ τὴν βεράντα. Ἦταν πολὺ βαρειὰ ἡ δοκιμασία γιὰ τὸ τάλαντο ποὺ ἀναγνώριζε ὅτι εἶχε στὸ τραγοῦδι. Ἀεννάως ἐσυλλογίζετο τὸν ξένο, καὶ ἤθελε νὰ μάθῃ ἂν θὰ πήγαινεν ἐκεῖνος στὴ συναυλία ἢ ὄχι. Νὰ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἐνόμιζε; Θὰ τὴν καλοῦσαν ἴσως νὰ τραγουδήσῃ ἐκεῖ; Δὲν θὰ ἐλάβαινε κανένα γραμματάκι ἐκ μέρους του πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν;

Ἐπάνω σ' αὐτὰ ἐγύρισε καὶ ἡ κ. Κλάρκσον ἀπὸ τὸ ταξεῖδι της, κουβαλῶντας μαζύ της μιὰ πολυτελέστατη τουαλέττα, καὶ μὲ μεγάλη χαρὰ διηγήθη ὅ,τι εἶχε ἰδεῖ στὴ Μελβούρνη. Εἶχε ἀγοράσει ὅλη τὴ συλλογὴ ἀπὸ τὴς ρομάντσες τοῦ Σὲρ Τζούλιαν Κρέμ, καὶ εἶχε διαρκῶς στὰ χείλη της τὸ ὄνομα τοῦ τελευταίου τοῦ τόου.

Χωρὶς καμμιὰ κακία ἡ μὶς Μπουβερὶ τὴν ἠρώτησε τί ἡλικία εἶχε ἐπάνω κάτω.

—Οὔτε ξέρω, ἀπεκρίθη ἡ κ. Κλάρκσον. Καί γιατί ρωτᾶτε;

— Ρωτῶ ἁπλῶς νὰ μάθω ἂν εἶνε νέος.

Ἡ κ. Κλάρκσον ἐσήκωσε τὰ βλέφαρα ὅσο ποὺ ἔγγιξαν ἕνα τσοῦμπο ψεύτικα μαλλιά, ποὺ ἤρχοντο κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας Βικτώρια.

— Μπᾶ, ἀλήθεια; εἶπε μὲ περιφρονητικὸν τόνο.

Ἡ νέα δὲν εἶπε τίποτε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου της μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὸ τραῦμα ποὺ ὑπέστη ἡ φιλαυτία της.

Ὅταν ἦλθε ἡ μεγάλη ἡμέρα ἐπικράθη ποὺ δὲν τὴν παρουσίασαν, ὡς ἐπερίμενε, στὸν Σὲρ Τζούλιαν. Ἀλλὰ ἔχασε ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειδε στὴν παρουσίασι αὐτή, ὅταν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πρόσωπο ποὺ ἔφερναν σπὴν κυρία Κλάρκσον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ τελευταίου τούτου. Ἦταν ἕνας μεσήλικος τζέντλεμαν, μὲ ψαρὰ γένεια, μὲ ὑπερόπτικο ὕφος καὶ τοῦ ὁποίου ἐχάνοντο τὰ μάτια ὁπίσω ἀπὸ διπλὰ χρυσᾶ ματογυάλια. Τῆς Χίλντας τῆς ἤρχετο νὰ κλαύσῃ ἀπὸ τὸ πεῖσμα. Τρεῖς ἑβδομάδες τώρα τὸν ἐφαντάζετο πολὺ διάφορον καὶ ἐνόμιζε ὅτι ὁ περίφημος μουσικοδιδάσκαλος δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ συμπαθητικὸς ξένος ποὺ τόσο ζωηρὰ εἶχε ἐκτιμήσει τὸ τραγοῦδί της. Τὸν ἀνεζήτησε τοῦ κάκου μέσ' στὴ σάλα, καθόσον ἡ παρουσία του θὰ τῆς ἔριχνε

(Συνέχεια εἰς τὴν 14ην σελίδα)

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

«Ο ἔρως εἶνε ἡ ἀπασχόλησις τῶν χα σομέρηδων, ἡ διασκέδασις τοῦ πολεμιστοῦ καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ ἡγεμόνος· μιὰ τρέλλα κυριολεκτικῶς. Ὅλες ἡ γυναῖκες στὸν κόσμο δὲν κατόρθωναν νὰ μὲ κάμουν νὰ χάσω οὔτε μιὰ ὥρα», ἔλεγεν ὁ Ναπολέων. Ὁ μέγας στρατηγὸς ὡμίλει τόσον ἐλαφρὰ γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ ἐν τούτοις κανεὶς πολεμιστὴς δὲν ὑπῆξε πιστότερος εἰς τὴν θεὰν Ἀφροδίτην ὅσον αὐτός.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου, ὅτε ἄσημος στρατιώτης περιήρχετο τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων ἢ τῆς Μασσαλίας μὲ «τὰ μαλλιά του ποὺ ἐκυμάτιζον ἀκτένιστα καὶ ἀπερροίπτα στοὺς ὤμους του, τὸν μανδύαν του ξεκούμπωτο καὶ ὅλον του τὸ ἐξωτερικὸν ἀτημέλητο καὶ καθόλου ἑλκυστικόν», πολὺ ὀλίγας γυναῖκας συνήντησε, αἱ ὁποῖαι εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀντιστοῦν εἰς τὸν παράδοξον μαγνητισμὸν ποὺ ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ ὡραίου φύλου. Τότε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶχε κερδίσει καὶ τὴν καρδίαν τῆς δεσποινίδος Καρολίν νὲ Κολομπιέ. «Δὲν πιστεύω», ἔλεγε στὰ τελευταῖά του χρόνια εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς πρακτικῆς του καταπτώσεως, «νὰ ὑπῆρξαν ἀθωότεροι ἐρωτευμένοι ἀπὸ μᾶς τοὺς δύο. Συχνὰ ὁρίζαμε μικρὰς ἐκδρομάς. Ἐνθυμοῦμαι μίαν ἰδιαιτέρως. Ἦταν μιὰ θερινὴ ἡμέρα κατὰ τὰ ξημερώματα Θὰ τὸ πιστεύσητε; Ἡ μόνη μας τέρψις ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν νὰ μαζεύουμε κεράσια μαζί.»

Ἀργότερα, ἀφοῦ ἐξέχασε τὸ εἰδύλλιον αὐτό, τὸν ὁλέπομεν ἐξομολογούμενον τὸ πάθος του εἰς θερμόαιμον Κορσικανὴν παρθένον, ἡ ὁποία, σὲ μιὰν στιγμὴ τρελλῆς ζηλοτυπίας, τὸν προσκάλεσε εἰς γεῦμα καὶ ἀνέμιξε δηλητήριον εἰς τὸ κρασί του. Τοῦ νεκροῦ ἀξιωματικοῦ ἡ ζωὴ ἤλθεν εἰς τὸ κρισιμώτερον σημεῖον τοῦ κινδύνου μὲ τὸ ποτὸν ποὺ τοῦ προσέφερεν ἡ ὑπερήφανος Κορσικανή.

Καίτοι εἶχε καῆ ἀρκετά, τὸν ξαναβλέπομεν, ὀλίγον ἔπειτα, προσπαθοῦντα νὰ ζεσταίνῃ πάλιν τὰ χέρια του εἰς τὴν φωτιὰ τοῦ ἔρωτος, αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως πολὺ φρονιμώτερα. Τὸ ἀντικείμενον τῶν ὁρκων του καὶ τοῦ πάθους του ἦτο ἡ ἡλικιωμένη κυρία Περμὼν, τὴν ὁποίαν, γονυκλινής, κρατῶν τὸ χέρι της στὰ δικά του, παρεκάλει νὰ δεχθῇ νὰ γίνῃ σύζυγός του. Μία ἐκρηξις φαιδροῦ γέλωτος ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξομολογήσεως. «Ἀγαπητέ μου Ναπολέων», τοῦ εἶπεν ἡ κυρία μόλις κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέλοιά της· «μὴν εἶσαι τόσο γελοῖος. Ἐγὼ εἶμαι μάννα σου στὰ χρόνια. Δὲν νομίζεις καλλίτερα νὰ δώσωμε ἕνα τέλος σ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι;»

Ὁ Ναπολέων ὅμως δὲν ἦτο ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον μποροῦσε νὰ κάμῃ ἡ ἐλαφρότης τῆς γυναίκας. Ἀφοῦ τὸν ἀπώθησε μία γυναίκα, ποὺ ἦταν ἡλικιωμένη, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς «γλυκειᾶς σειρῆνος κυρίας Μοντεσσιέ, τῆς ἠθοποιοῦ», ἡ ὁποία εἶχε κάμει κόρτε πριάντα χρόνια ἴσως πρίν γεννηθῇ ὁ Ναπολέων. Ὁ Μπαρρὰς περὶ γράφει πολὺ χαριτωμένα τὸν περίεργον αὐτὸν ἔρωτα. «Οἱ μέλλοντες σύζυγοι κάθονται στὸ τραπέζι, κατὰ τὸ δεῖπνον, ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον, διασταυροῦντες τὰς φλογερωτέρας ματιές ποὺ εἶδα ποτὲ εἰς ἐρωτευμένους. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ σὰν κηλὰς ἀρραβωνιασμένοι. Ἐπάλαιγιὰ νὰ συγκρατήσω τὰ γέλοια μου. Ἔπρεπε νὰ δείξω σοβαρότητα. Ἕνας νεαρώτατος ἀξιωματικὸς καὶ μία καλλιτέχνις ἑβδομηκοντοῦτις.» Δὲν ἐπέπρωτο ὅμως ἡ γυρσιὰ ἠθοποιὸς νὰ φορέσῃ στέμμα. Ὁ Ναπολέων δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀφήσῃ στὴ μέση ἀπὸ τὰ ὄνειρά της καὶ τὰς προσδοκίας της. Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία καὶ ταχύτητα ποὺ ἐδέχετο τὰ δῶρα τοῦ μικροῦ θεοῦ, ἦτο ἱκανὸς ἐπίσης νὰ τὸν ἀποθήσῃ καὶ τοῦ κλείσῃ τὴν θύραν. Οὔτε πιστὸς ἦτο ὡς ἐραστής, οὔτε ἦτο ποτὲ δέδικιον ἐὰν ἀπὸ τὸ πάθος ποὺ τὸν πλημμύριζε καὶ ἐξεδήλου εἰς τὰ γόνατα τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας του τὸ θράδυ, θὰ ὑπῆρχε τὸ πρωὶ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος. Ἀλλὰ τὸν ἐχαρακτήριζον ὡς «τραχὺν καὶ δεσποτικόν» εἰς τὸν ἔρωτα,

ἀλλαι ὅμως ἐβεβαίουν ὅτι ἦτο «γλυκὺς καὶ ἀφελὴς σὰν παιδί». Αἱ περισσότεραι ὅμως συμφωνοῦν ὅτι ἦτο «τέρας», «φρικῶδης τύραννος», «ὁ ἀπιστότερος ἐγωϊστής».

Ἡ δεσποινὶς Ντοσενοὰ γράφει ὅτι ἀφηνε τὴς ἐρωμένες του νὰ μαραίνωνται εἰς τὴν περιφρόνησίν του καὶ ἀδιαφορίαν μόλις ἔπαυον νὰ τὸν εὐχαριστοῦν. Ὅταν ὅμως ἠνοῦντο νὰ ὑποχωρήσουν εἰς τὴν γλυκύτητά του καὶ τὸ πάθος του τὰς μετεχειρίζετο τυραννικὰ καὶ ἀπότομα.»

Παράδειγμα τοῦ τελευταίου εἶνε ὁ ἔρως του μὲ τὴν Πολωνέζαν κυρίαν Βαλέσκα. Ὅταν ἐκείνη ἠρνήθη νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν ἔρωτά του, ὁ Ναπολέων σηκώθηκε μὲ μανία, ἔθραλε τὸ χρυσό του ρωλόϊ ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ ἐξεσφενδόνισε στὸν τοῖχο καὶ νοντά το κομμάτια καὶ λέγει μὲ θυμόν· «Ὅπως ἔκαμα θρύμματα αὐτὸ τὸ ρωλόϊ, ἔτσι θὰ κάμω καὶ τὴν πατρίδα σας τὴν Πολωνίαν, ἂν ἐξακολουθῆτε νὰ μὲ ἀποκροῦστε. Ἐννοῶ νὰ σᾶς καταπατήσω. Ὀφείλετε, ναί, ὀφείλετε νὰ μ' ἀγαπήσετε.» Καὶ ὅταν ἡ κυρία ἐλιποθύμησεν ἀπὸ τρόμο, ὁ Ναπολέων στὰ γόνατά της προσπαθοῦσε νὰ τὴν συνεφέρῃ καὶ τῆς σπόγγιζε τὰ δάκρυα μὲ γυναικεία φροντίδα, γλύκα καὶ τρυφεράδα.

Ὁ Ναπολέων ἦτο κατακτητὴς στὸν ἔρωτα ὅπως καὶ εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Δὲν ἐννοοῦσε ἐμπόδια. Ἐρωτεύετο μιὰ γυναῖκα: Ἔπρεπε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ κι' αὐτή, μὲ κάθε μέσον.

Ὅταν ἦτο ἀκόμη στὴ Μασσαλία, πτωχὸς καὶ ἄσημος, ἐρωτεύθη τὴν κόρην ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου μεταξωτῶν, τὴν δεσποινίδα Ἰουλίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ἠρραβωνίσθη, ἐνῷ ὁ ἀδελφός του, ποὺ ἦτο μαζί του, ἐκέρδισε τὸ χέρι τῆς νεωτέρας ἀδελφῆς Ποθητῆς. Ὁ Ναπολέων ὅμως ἀργότερα ἀνεκάλυψε πῶς ἔκαμε κακὴν ἐκλογὴν καὶ μιὰ μέρα, ἐνῷ ἦσαν καὶ οἱ τέσσαρες περιπατοῦν, λέγει ἀπλούστατα· «Εἶδα ὅτι οὔτε ἐγὼ καὶ ἡ Ἰουλία ταιριάζομε, οὔτε σὺ καὶ ἡ Ποθητή.» Ἤρρε ἔπειτα τὴν Ποθητὴν ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν τράβηξε σιμά του καὶ τῆς κάνει· «Ἐσὺ θὰ γίνῃς γυναῖκά μου. Τὴν Ἰουλία θὰ τὴν πάρῃ ὁ ἀδελφός μου.»

Γρήγορα ὅμως ἐγκατέλειψε τὴν ὡραία Ποθητὴν ὁ Ναπολέων, οὔτε ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὰ δάκρυα καὶ ἀπελπισίαν της, ἐπειδὴ ἄλλη ἐκράτει ὑπὸ τὴν γοητείαν της τὴν καρδίαν τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ αἰχμάλωτον. Ἡ ὡραιοτέρα κυρία τῆς Γαλλίας, ἡ Ἰωσηφίνα, ὑποκόμησσα τοῦ Μπωαρναί, τὸν ἐπεσκέφθη μιὰ μέρα ὅπως τὸν εὐχαριστήσῃ δι' ὑπηρεσίαν προσφερθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν νεαρὸν υἱόν της. Ὁ ὀχρός, μελαγχολικὸς, τραχὺς Κορσικανὸς, μόλις τὴν εἶδε τὴν ἠγάπησε ἀμέσως. Τῆς ἄντα πέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν τὴν ἑπομένην καὶ ὅπως ἔλεγεν ὁ ἴδιος, ἡ καρδιά του χόρευε στὸ στῆθός του καὶ τὰ γόνατά του ἔτρεμαν ἐμπρὸς στὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ χαμόγελο, τὸ ἁπαλὸ γνιάξιμο τοῦ χεριοῦ, τοῦ γέμιζαν τὸ εἰναί του ἄφατον μαγείαν. Ἦταν ὠμορφη σὰν ὄνειρο.

Μαγεία ὑπῆρχεν εἰς ὅλον τὸ ὡραῖό της κορμί, εἰς τὸ πλούσιον χρῶμα ποὺ ἔλαμπε στὸ πρόσωπό της· εἰς τὰ γλυκὰ τῆς κάστανα νὰ μάτια ποὺ κύτταζαν διὰ μέσου μακρῶν, πυκνῶν βλεφαρίδων· εἰς τὴν μικρὰν, ὥστε τὰ τὴν μύτην· εἰς τὰ θαυμάσια, τὰ καμωμένα γιὰ φιλήματα κατακόκκινα χείλη· εἰς τὴν δέξαν τῆς καστανῆς κόμης ποὺ στόλιζε τὸ ὡραῖο κεφάλι σὰν τὸ πλουσιώτερο στέμμα, τέλος, περισσότερον πάντων, εἰς τὴν μελωδικὴν φωνήν, τῆς ὁποίας κάθε τόνος ἦτο καὶ μία θωπεία στὴν ἀκοή. Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ Ναπολέοντος ἐκολάκευσε δέβαια τὴν κυρίαν, γιατί τὸν ἔβλεπε ἤδη ποὺ ἀνέβαινε τὰ σκαλιὰ ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ θρόνο τῆς Γαλλίας. Ἐκαλλιέργει ἡ ἰδία τὸ πάθος του καὶ τὸν Μάρτιον τοῦ 1796 ἐνυμφεύθησαν.

Ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος ὅμως δὲν διήρκεσε περισσότερον τῶν δύο ἡμερῶν· ὁ Ναπολέων ὥφειλε νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου εὑρίσκοντο τὰ στρατεύματά του. Τὴν ἐγκατέλειψε ἀκουσίως καὶ ἀπὸ κάθε σταθμὸν τῆς ἔστελνε ἀγγελιαφόρου καὶ ἐπιστολὰς γεμάτας ἀπὸ τὸ φλογερώτερον πάθος ποὺ ἄνοιξε ποτὲ ὁ ἔρως στὴν καρδιά του. Τὴν ἐξώρκιζε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ μεταβῇ πλησίον του, ἀλλ' ἡ κυρία δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀγαπημένον της Παρίσι, ὅπου διῆγε βίον πολυτελέστατον καὶ

(Συνέχεια σελίδα 13)

ΑΝΤΙΟ, ΖΩΗ...

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

Ὑπὸ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ· Ἡ δεσποινὶς Μαργαρίτα Πρινέρη, κόρη πλουσιωτάτης οἰκογενείας τῶν Ἀθηνῶν, μόλις ἐπιστρέψασα ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν, ὅπου ἐσπούδαζε, πηγαίνει ἕνα Σεπτεμβριανὸν ἀπόγευμα νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἐξάδελφόν της Πέτρον Πρινέρην, ὁ ὁποῖος εἶνε ἄρρωστος εἰς μίαν Κλινικὴν τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Ἡ νοσοκόμος δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀρρώστου, διότι ἡ κατάστασίς του εἶνε ἀπελπιστική. Ἀφήνει τὸ μπιλλιέτο της καὶ χρυσάνθεμα εἰς τὴν νοσοκόμον, λαμβάνει δὲ πληροφορίας ἀπὸ τὸν ἐφημερεύοντα ἰατρόν.

Τὴν ὥραν ποὺ φεύγει συναντᾶται εἰς τὴν ἐξώθυραν μὲ τὸν δικηγόρον κ. Κλοντήρην, γνωστὸν τῆς οἰκογενείας της, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ αὐτὸς τὸν ἀσθενῆ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐπίσκεψις εἶνε ἀπηγορευμένη, πηγαίνει μὲ τὸ ἁμάξι εἰς τὸ σπῆτι τῆς Μαργαρίτας, ὅπου τοῦ ἔχει γράψει ὁ πατέρας της ὅτι τὸν περιμένει. Μαζὶ πηγαίνει καὶ ἡ Μαργαρίτα.

Κοὐ' ὁδὸν τῆς διηγεῖται τὸ τέλος τοῦ ἀτυχοῦς γάμου τοῦ ἐξαδέλφου της Πέτρου Πρινέρη, ὁ ὁποῖος ζητεῖ διαζύγιον ἀπὸ τὴν γυναῖκά του καὶ θέλει νὰ πάρῃ καὶ τὸ παιδί του—πράγματα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἀρνεῖται ἐκείνη.)

ΚΕΦΑΛΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔχουν καὶ οἱ τοῖχοι αὐτά

Μόλις τὸ ἁμάξι ἔφτασε στὸ σπῆτι τοῦ τραπεζίτου Πρινέρη, κι' ἀνέβηκαν ἐπάνω, ἡ Μαργαρίτα ἐχαιρέτησε τὸν κ. Κλοντήρη κ' ἐπῆγε κ' ἐκλείσθηκε στὸ δωμάτιό της.

Αἰσθανόταν τόσο πολὺ τὴν ἀνάγκη νὰ μείνῃ μόνη.

Ὁ κ. Κλοντήρης εἰσήχθη στὸ γραφεῖον τοῦ κ. Πρινέρη, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερίμενε.

Τὸν εὗρῆκε σκυμμένο ἐμπρὸς εἰς τὸ μαῦρο ἐβένινον γραφεῖόν του, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ἁπλωμένα, εἰς μίαν χαρακτηριστικὴν ἀταξίαν, μεγάλα ἐμπορικὰ βιβλία καὶ δικόγραφα.

Εἰς τὸ εὐρύχωρον, πλούσια καὶ αὐστηρὰ ἐπιπλωμένον ἐκεῖνο γραφεῖον μὲ τὴν μεγάλην ἐβένινην βιβλιοθήκην, ποὺ κατελάμβανε σχεδὸν καὶ τὴς δύο πλευρὲς τοῦ δωματίου, ἀπλανᾶτο κάτι μυστηριῶδες καὶ σκοτεινόν.

Ἀπὸ τὰ ὁλοκέντητα κάτασπρα κουρτινάκια τῶν παραθύρων ἔμπαινε μέσα τὸ ἀμφιβόλου πλέον φῶς, τὸ χρυσοκίτρινον μελαγχολικὸν φῶς τοῦ προχωρημένου δειλινοῦ, καὶ ἔπεφτε ἁπαλὰ ἐπάνω στὰ χαρτιὰ τοῦ γραφείου, στὸ πρόσωπο τοῦ κ. Πρινέρη, κ' ἔπαιζε μὲ τὰ πλατειὰ καταπράσινα φύλλα μιᾶς μεγάλης λατάνιας, ποὺ ἦταν πάνω σ' ἕνα ψηλὸ τρίποδα, στὴν γωνία τοῦ δωματίου.

Ὁ κ. Πρινέρης ἦταν ἕνας παχὺς, πολὺ φαλακρὸς κύριος, μὲ ἄσπρα μουστάκια καὶ δυὸ μάτια ἀσκίνητα, γεμάτα ἐνέργειαν καὶ θέλησιν.

Μόλις ὁ κ. Κλοντήρης ἐμπῆκε, ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ ἄλλαξαν μιὰ θερμὴν χειραψία.

— Βρὲ ἀδελφὲ, εἶπεν ὁ κ. Κλοντήρης, ἦλθεν ἡ κόρη σου καὶ δὲν μοῦ ἔγραψες δυὸ λόγια στὸ γράμμα σου; Θὰ ἔλεγα στὰ κορίτσια νὰ ἔλθουν νὰ τὴν δοῦν.

— Ἀλήθεια, τὸ ἐξέχασα. Εἶνε ἀπὸ προχθὲς τὸ θράδυ ἐδῶ. Κάθησε ὅμως, γιατί ἔχω πολὺ σοβαρὰ πράγματα νὰ σοῦ εἰπῶ...

Ὁ δικηγόρος ἐκάθησε σὲ μιὰ πλατειὰ πέτσινη πολυθρόνα, σκοτεινοῦ χρώματος καὶ προσήλωσε τὰ μάτια του, ποὺ ἔλαμπαν πίσω ἀπ' τὰ χρυσὰ γυαλάκια, στὸν κ. Πρινέρη, σὰν δυὸ ἐρωτηματικά.

Ὁ τραπεζίτης Πρινέρης ἄρχισε νὰ θηματίζῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ μιλῇ, μὲ τὸ δάκτυλο στὰ σφιγμένα χείλη, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.

Ἐπῆγε κ' ἐκτύπησε τὸ κουδουνὶ κι' ἀμέσως ἕνας ὑπηρέτης μὲ ἄψογο φράκο παρουσιάσθη.

— Ποῦ εἶνε ἡ δεσποινὶς Μαργαρίτα;

— Στὸ δωμάτιό της.

— Καλά. Ὁ Γιαννάκης;

— Εἶνε στὸν κινηματογράφο μὲ τὴν Φρεδίλαν.

— Πολὺ καλά. Μόλις ἐπιστρέψουν, νὰ εἰδοποιήσετε τὴν δεσποινίδα Μαργαρίτα νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι, γιατί εἶμαι πολὺ ἀπασχολημένος μὲ τὸν κ. Κλοντήρη καὶ δὲν θὰ φάω μαζί τους σήμερα. Κλεῖσε τὰ παράθυρα κι' ἄναψε τὸ φῶς.

Ὁ ὑπηρέτης ἔκλεισε ἀμέσως τὰ στόρια τῶν μεγάλων παραθύρων καὶ ἄναψε τὸ ἠλεκτρικό.

Ὁ μικρὸς λαμπτὴρ τοῦ γραφείου μὲ τὸ κοκκινωπὸ ἀμπαζοὺρ ἔχυνε ἕνα γλυκὸ φῶς ἐπάνω στὴν ἀταξίαν τῶν χαρτιῶν καὶ τῶν μεγάλων ἐμπορικῶν βιβλίων.

Ὁ ὑπηρέτης ἑτοιμάζετο νὰ φύγῃ.

— Νὰ σοῦ πῶ. Φέρε μας τσάϊ. Θὰ πάρῃς δέβαια κ. Κλοντήρη ἕνα τσάϊ.

— Ναί, τὸ πέρνω.

Μόλις ἔφυγε ὁ ὑπηρέτης, ὁ κ. Πρινέρης ἐκάθησε πολὺ κοντὰ στὸν γηραιὸ δικηγόρο καὶ, πέρνοντας ἕνα ὕφος μυστηριῶδες, ἄρχισε μὲ σιγανὴ φωνή.

— Φίλε μου, τὰ πράγματά μου ἀρχίζουν νὰ μπερδεύωνται πολὺ καὶ ἔχω μεγάλην ἀνάγκην ἀπὸ τὴν βοήθειά σου. Ἔχω ἀνάγκην πρῶτα πρῶτα ἀπὸ τὴν συμβουλή σου. Εἶνε τόσο τραγικὴ ἡ θέσις μου, ποὺ ν' ἀποφασίσω. Καὶ ὅμως πρέπει σήμερα νὰ πάρω μιὰν ἀπόφασι ὁριστικὴ καὶ νὰ βάλω εἰς ἐνέργειαν τὴν ἀπόφασί μου ἀπὸ σύριον μὲ δραστηριότητα, θέλησι κ' ἐπιμονή. Ἔχω πεποίθησι σὲ σένα, καὶ μόνο σὲ σένα ἔχω αὐτὴν τὴν πεποίθησι. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς.

— Εἶμαι ὅλος εἰς τὰς διαταγάς σου, εἶπεν ὁ γηραιὸς δικηγόρος καὶ τὰ μάτια του ἀστραποβολοῦσαν πίσω ἀπὸ τὰ χρυσὰ γυαλάκια.

Ὁ κ. Πρινέρης ἔφερε πάλι τὸ δάκτυλο στὰ χείλη καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι του ἐλαφρὰ κ' ἐβυθίσθη σὲ σκέψεις.

Ἔγεινε ἀρκετὴ σιωπὴ, τὴν ὁποίαν διέκοπτε τὸ παράξενο, μεταλλικὸ τίκ-τάκ τοῦ μικροῦ ὡρολογιοῦ, ποὺ ἦταν στὸ γραφεῖον.

Ὁ κ. Πρινέρης ἐσήκωσεν ἀπότομα τὸ κεφάλι του καὶ ἔκανε μίαν ἀποφασιστικὴν χειρονομίαν.

— Λοιπόν, μάθε ὅτι εἰς χρηματιστικὰς καὶ τραπεζιτικὰς ἐπιχειρήσεις ἔχασα τὸν τελευταῖον μῆνα 500 χιλιάδες φράγκα. Εἰς τὸν ἀνεψιό μου Πέτρο, ποὺ εἶνε σὲ κακὰ χάλια στὴν Κλινικὴ, ὀφείλω ἀκόμη ὑπόλοιπον τῆς κληρονομίας τοῦ πατέρα του περίπου 2 ἑκατομμύρια. Ἡ Μαργαρίτα σὲ λίγο ἐνηλικιώνεται καὶ εἰς πρώτην στιγμὴν μπορεῖ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ μερίδιόν της ἀπὸ τὴν μητέρα της, ποὺ εἶνε πλέον τῶν 3 ἑκατομμυρίων. Καὶ τὰ ποσὰ αὐτὰ, κατὰ ὅλως ἐξείρεις, δὲν τὰ ἔχω.

Ὁ δικηγόρος ἐβάλαγκανε σκεπτικὸς τὰ χείλη του.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γιαννάκη, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Πρινέρης, ὁμιλῶν σχεδὸν στὸ αὐτὶ τοῦ συνομιλητοῦ του, αὐτὸς εἶνε εὐτυχῶς πολὺ μικρὸς ἀκόμη. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι δύο; Ἡ Μαργαρίτα πρὸ πάντων; ... Ἐννοεῖς τὴν θέσι μου;

Ἔγεινε πάλιν μία μικρὴ σιωπή.

Ὁ δικηγόρος ἔξαφνα ἐρώτησε.

— Αἱ ἑταιρικαί σου σχέσεις μὲ τὸν Περρινὰ πῶς εἶνε;

— Μαζὶ μὲ τὴν τελευταία ζημία, μένω ὀφειλέτης 800 χιλιάδων.

— Καὶ ἡ περιουσία σου πόση εἶνε σήμερα ἀκριβῶς ;

— Δὲν ἔχω ποτὲ μεγαλείτερη ἀπὸ 3 ἑκατομμύρια 800 χιλιάδες, ὅλη-ὅλη, μαζὶ μὲ τὰ σπήτια.

Ὁ κ. Κλοντήρης συνωφρυώθη περισσότερον.

— Νὰ σοῦ πῶ; ἔκανε μὲ βεβιασμένην εὐθυμία ὁ κ. Πρινέρης. Δὲν σ' ἔφερα ἐδῶ γιὰ νὰ κλάψωμε τὴν μοῖρά μου. Σ' ἔφερα γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάνωμε. Ἐκατάλαβες ;

Ὁ δικηγόρος τὸν ἐκύτταξε καλὰ καλὰ στὰ μάτια καὶ εἶπε ἀμέσως·

— Δὲν μοῦ λές;... Κάποτε μοῦ εἶχες πῆ πῶς ὁ Πεορινᾶς εἶνε ξετρελλαμένος μὲ τὴν Μαργαρίτα, ἀπὸ τότε ποῦ ἡ κόρη σου ἦταν κοριτσόπουλο...

— Ναί.

— Τὴν ἀγαπᾶει ἀκόμα ;

— Σὰν τρελλός.

— Λοιπὸν, τί κάθεσαι; Πρέπει νὰ παντρέψῃς μὲ κάθε θυσία τὴν κόρη σου μὲ τὸν Περρινᾶ. Μὲ κάθε θυσία. Τὸ ἐκατάλαβες; Ἅμα γείνῃ αὐτὸς ὁ γάμος, τὸ χρέος σου πρὸς τὸν Πεορινᾶ κανονίζεται καὶ μπαλώνεται κηρὰ καὶ τὸ ζήτημα τῆς περιουσίας τῆς Μαργαρίτας. Ὡς πρὸς τὸν Πέτρο...

— Αὐτὸς γρήγορα θὰ μᾶς ἀφήσῃ ὑγιεῖς, διέκοψεν ὁ κ. Πρινέρης.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐμπῆκε ὁ ὑπηρέτης μὲ τὸ τσάϊ. Εὐθυτενὴς καὶ ἀλύγιστος ἐσηρ βίρισε κ' ἔφυγε.

— Κι' ἂν πεθάνῃ αὐτὸς, εἶπε ὁ κ. Κλοντήρης, δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία, γιατί εἶνε τὸ παιδάκι του, ποῦ θὰ πρέπῃ νὰ τὸν κληρονομήσῃ.

Ὁ κ. Πρινέρης ἐγέλασε ἕνα σατανικὸ γέλοιο. Ἐπλησίασε τὸν δικηγόρο καὶ τὸν ἐκτύπησε μὲ οἰκειότητα στὴν πλάτη.

— Αἴ, τότε θὰ τὰ καταφέρῃς ἐσὺ νὰ γίνω ἐπίτροπος τῆς περιουσίας τοῦ μικροῦ, εἶπε.

Ἐγέλασε καὶ ὁ δικηγόρος.

⁂

Τὴν ὥρα αὐτὴ, ποῦ ἔκαναν τὴν χαρακτηριστικὴ συνομιλία τους οἱ δύο ἄνδρες, πίσω ἀπὸ τὴν μεγάλη δίφυλλη πόρτα, ποῦ ἐχώριζε τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Πρινέρη ἀπὸ ἕνα κομψὸ σαλόνι ρυθμοῦ Λουδοβίκου 14ου, ἦταν ἡ γρηᾶ Σπύραινα, ἡ ἀγαθὴ νταντὰ τῆς Μαργαρίτας κ' ἐκρυφάκουε.

Ἡ ἀνησυχία μήπως ἀνακαλυφθῇ ἀλλὰ καὶ ὁ τρόμος διὰ τὰ πράγματα ποῦ ἄκουγε, ἐζωγραφίζοντο καλὰ στὸ πρόσωπό της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Διὰ κάποια μυαλὰ, ὁ κόσμος θὰ μείνῃ πάντα ἁπλούστατα μία γεωγραφικὴ σφαῖρα.

⁂

Εἶνε ἀρκετὰ εὔκολο νὰ συγχωρῇ κανεὶς τοὺς ἐχθρούς του· τὸ δύσκολον εἶνε νὰ συγχωρῶμεν τοὺς φίλους μας.

⁂

Ὁ γέρο—Χρόνος μᾶς φιλοδωρεῖ κάθε τόσο κι' ἀπὸ μιὰ ρυτίδα, γιὰ νὰ μὴ νομίσωμεν, φαίνεται, πῶς μᾶς ξέχασε.

⁂

Τὸ οὐσιῶδες εἶνε τί εἶσθε καὶ ὄχι τί ὑπήρξατε.

⁂

Εἶνε πολὺ εὐκολώτερο νὰ ἀνταποκριθῇ κανεὶς πρὸς τὰς ἠθικὰς μᾶλλον προσδοκίας τῆς συζύγου του ἢ τὰς οἰκονομικάς.

⁂

Τίποτε δὲν ἐπιτυγχάνει τόσον ὅσον ἡ ἀποτυχία.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΜΕ ΡΑΒΔΩΤΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ

Ἀκούσετε τί συνέβη τὴν περασμένη Δευτέρα, ποῦ ἐκρατάσθη ἡ ἐπέτειος τῆς καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης, κατὰ τὸ βράδυ, ποῦ ἡ κοσμοθεωρία ὁδὸς Σφαδίου, ὁλόφωτος, παρουσίαζεν ἕνα θέαμα θαλάσσης, τῆς ὁποίας τὰ κύματα εἰς μίαν στιγμὴν ἐπλήρωσαν καὶ ἄμπωτιν ἀνεβοκατέβαιναν δουερὰ ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας.

Εὑρισκόμην καὶ ἐγὼ, ὡραῖαί μου ἄνα γνώστριαι καὶ εὐγενεῖς μου ἀναγνῶσται, τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν τόξων τοῦ γκάζ, χαζεύων καὶ παρασυρόμενος ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ κόσμου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, δίχως καμμίαν ὡρισμένην κατεύθυνσιν.

Ἤμουν μόνος, διότι αἱ τρεῖς Χάριτες τοῦ σπηκιοῦ μου καὶ τῆς ζωῆς μου, ἡ πενθερά μου, ἡ σύζυγός μου καὶ ἡ θυγάτηρ μου, εἶχον μεταβῇ μετὰ τῆς ἀξιοτίμου οἰκογενείας Μπιτσικώκου νὰ πάρουν τὸ τσάϊ τους εἰς τὰ ἀριστοκρατικὰ «Τὴ ρούμ» τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος.

⁂

Γνωρίζετε ὅτι τὰ σπουδαιότερα γεγονότα συνήθως ἔχουν τὰς πλέον ἀσημάντους ἀφορμάς. Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος λ. χ. συνέβη, διότι ἡ περιώνυμος ἐκείνη Ἑλένη, ἡ σύζυγος τοῦ Μενελάου, ἔτυχε νὰ ἔχῃ τὰ προκλητικώτερα μάτια καὶ νὰ θέλῃ ν' ἀπατήσῃ τὸν σύζυγόν της (πρᾶγμα κοινότατον καὶ καθημερινὸν, ὡς γνωρίζετε). Ἡ Ἱστορία βεβαιώνει καὶ ἐκπληκτικώτερα πράγματα. Φαντασθῆτε, ὅτι ἂν ἡ...μύτη τῆς Κλεοπάτρας ἦταν ἕνα ἑκατοστὸ τοῦ μέτρου μακρύτερη, ἡ ὄψις τοῦ κόσμου θὰ ἦτο ἄλλη σήμερα. Καὶ ἀντιθέτως, ἐκ τῆς προσφάτου ἱστορίας, ἂν ἡ γλῶσσα τοῦ δουλευτοῦ κ. Βλάχου ἦτο μερικὰ ἑκατοστὰ κοντύτερη, δὲν θὰ ἐπήρχετο ἡ τελευταία ὑπουργικὴ κρίσις. οὐδὲ θὰ ἐνωχλούσαμεν τοὺς ρευματισμοὺς τοῦ κ. Σκουλούδη διὰ νὰ τοὺς ἀναβιβάσωμεν εἰς τὸ πρωθυπουργικὸν ἀξίωμα.

Μυστήρια πράγματα, καὶ ὅμως συμβαίνουν.

Ἀλλὰ, διὰ νὰ μὴ ἀπομακρύνωμαι περισσότερον ἀπὸ τὸ θέμα μου, ὡραῖαί μου ἄνα γνώστριαι καὶ εὐγενεῖς μου ἀναγνῶσται, θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀμέσως τὰς ἐκπληκτικάς μου περιπετείας, ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ἡ κακή μου τύχη παρουσιάσθη εἰς τὸ πρόσωπον ἑνὸς φίλου μου—ἑνὸς γεροντοπαλλήκαρου, ὁ ὁποῖος, μετὰχειρίζομενος διὰ τὰ μουστάκια του καὶ τὰς εἰκοσιεπτὰ τρίχας τῆς κεφαλῆς του μπογιὰν τῆς ἐκλεκτοτέρας μάρκας, ἔχει σφριγηλότητα φοιτητοῦ καὶ καρδίαν νεάζουσαν καὶ ἀνοιξιάτικην.

Μὲ ἄπαξε μὲ ὁρμὴν ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ μοῦ ἐξαρθρώσῃ, καὶ μὲ παρέσυρεν ἐκόντα ἄκοντα εἰς τὸ ἐρωτικόν του κυνήγιον, τὸ ὁποῖον ἐνήργει μὲ ἐπιδεξιότητα καὶ πεῖραν μεταξὺ τῶν θηλέων τοῦ συνωστιζομένου πλήθους.

— Κακομοίρη, μοῦ εἶπε, νὰ ἰδῇς μιὰν Ἀλεξανδρειανὴ, ποῦ θὰ σοῦ πέσουν τὰ σάλια. Τύφλα νἄχουν μπροστά της ὅλες ἡ Ἀθηναῖες..

— Ὄχι βέ, ἐτόλμησα νὰ διαμαρτυρηθῶ ἐγὼ, ὑποστηρίζων τὴν ἀγχώριον παραγωγὴν θηλέων.

— Δὲν ἔχεις ἰδέα...

Καὶ σπρώχνων τὸ πλῆθος καὶ ἡρωϊκῶς διαγωνιζόμενος, πατῶν κάλους καὶ ἀποῦ ὧν βλαστήμιες, ἐπροχώρει ὅσον ἠμπορούσε ταχύτερον, παρασύρων καὶ ἐμὲ εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἐκείνην διάβασιν ἀναμέσον τοῦ κόσμου.

— Ἠλιάνθρωπε... Σφαβομάρα !...

Καὶ ἔφαγα μίαν γροθιὰν εἰς τὸ ψυχικὸ ἀπὸ γηραιὰν κυρίαν, βαμμένην ὡς χαλκομανίαν, τῆς ὁποίας εἶχα πατήσῃ τὸν κάλον.

Ἀφοῦ συνῆλθον ἀπὸ τὸν πόνον, τὸν ὁποῖον μοῦ ἐπροξένησεν ἡ γροθιὰ, θεμαρτυρήθην πρὸς τὸν φίλον μου.

— Στάσου, βρὲ ἀδελφέ. Ἐρρημάξαμε τοὺς κάλους τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν μὲ ἄκουσε κἄν. Ἐξακολούθησε νὰ σπρώχνῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ μὲ παρασύρῃ εἰς τὸν βουρλισμένον δρόμον του.

Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὸν πρὸς ὃν δρόμον.

— Νά την, νά την μοῦ ἔκανε τὸ σφριγηλὸν γερφντοπαλλήκαρον.

Χίλιοι διάβολοι... Ἤτο πράγματι μία κομψὴ κυρία, ἀνάμεσα εἰς δύο δορυφόρους κυρίους, οἱ ὁποῖοι ἐστέκοντο θλασφρὸ καὶ εὐθυτενεῖς, σὰν νὰ εἶχαν καταπῇ στέκας μπιλλιάρδου.

Εὑρισκόμεθα ἀκριβῶς ὄπισθεν τῆς τιμητικῆς ἐκείνης συνοδείας καὶ ὁ φίλος μου κατέτρωγε μὲ βλέμματα φλογερὰ τὸ ὡραῖον σωματάκι, τὸ εὑρισκόμενον μεταξὺ τῶν δύο ἀγρίων σωματοφυλάκων.

Ἤρχισα νὰ μαντεύω τί ἤθελε συμβῇ καὶ κρύος ἱδρὼς μὲ πῆλθε.

Πράγματι, εἰς μίαν στιγμὴν τὸ πυρπολούμενον γεροντοπαλλήκαρον ἄρχισε νὰ λέγῃ ἀγαρμπίες. Μίαν φορὰν ἡ ὡραία ἐγύρισε μὲ ὀργὴν τὸ κεφάλι.

Ἓν ρεπὶ ὀφθαλμοῦ ἕνας ἀπὸ τοὺς καβαλλιέρους ἄστραψεν ἕνα ἠχηρὸν σκαμπίλι εἰς τὸ φρεσκοξυρισμένον μάγουλο τοῦ φίλου μου.

Τὸ πρᾶγμα θὰ ἐγίνετο τραγικώτερον. Ἀλλὰ ἱπποτικῶς ἀντελλάγησαν μόνον μπιλιέτα, καὶ ἐγὼ διερχόμενον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀμάξι παρέλαβε τὴν ὡραῖαν μὲ τοὺς δύο καβαλλιέρους της.

Ὁ κόσμος μᾶς ἐκύτταζε κ' ἐγελοῦσε.

Τὸ γεροντοπαλλήκαρον μὲ τὸ μάγουλο κατακόκκινο ἀπὸ τὸν μπάτσο ὡρύετο, ἐνῷ ἐκύτταζε τὸ ἀποκαρυνόμενον ἀμάξι.

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ ἀκριβά... Μὲ ραβδωτὰ πιστόλια.. Θὰ μοῦ χρησιμεύσῃς ὡς μάρτυς.

⁂

Περιμένετε βέβαια νὰ σᾶς δώσω τώρα λεπτομερείας τῆς μονομαχίας καὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντος συμφιλιωτικοῦ γεύματος.

Πλανᾶσθε, λοιπόν. Σᾶς ἀναγγέλλω τοὺς προσεχεῖς γάμους τοῦ φλογεροῦ γεροντοπαλλήκαρου μὲ τὴν ὡραίαν Ἀλεξανδρειανὴν τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Καὶ ὑπὸ ἐχεμυθείαν. Ἡ ὡραία ἔχει φεύτικα δόντια καὶ κάνει κοῦκα διὰ τὴν ἀρθριτίδά της.

Καλὰ νὰ τὴν πάθῃ ὁ φίλος μου ὁ γερο πεπαλλήκαρος. Ποιὸς ἠοῦ εἶπε νὰ εἶνε τόσον φλογερός ;

Ὁ Κυριακάτικος

— Πῶς σοῦ συμβαίνει; καὶ ἐγῆκες στὸ ψάρεμμα Τρίτης; Ἐνόμισα πῶς θεωρεῖς τὴν Τρίτη κακὴ ἡμέρα;

—Ναί, πάντα τὴν θεώρησα κακή, ἀλλὰ τέλος πάντων σκέφθηκα ὅτι ἴσως σήμερα τουλάχιστον, θὰ ἦτο κακὴ γιὰ τὰ ψάρια.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟ ΣΠΥΡΟΥ Ν. ΦΙΛΙΠΠΑ

Ὅταν μᾶς ἔφεραν στὸ λόχο στὴς πρόβολοὺς τοῦ Μπιζανιοῦ τὴς ψαλλίδες γιὰ τὸ κόψιμο τῶν ἐχθρικῶν συρματοπλεγμάτων, ποῦ θὰ προηγεῖτο ἀπὸ τὴν ἐναγωνίως ἀναμενόμενη μεγάλη ἐπίθεσι, ὁ λοχαγὸς εἶπε·

— Δὲν εἶν' ἄλλος γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀπ' τὸ λοχία Τρικέρη. Χρειάζεται θάρρος καὶ αὐταπάρνησις, καὶ τοῦ Τρικέρη τοῦ τὸ λέει ἡ καρδιά.

Καὶ ἀποτεινόμενος σ' ἐμὲ ποῦ ἔγραφα δίπλα του·

— Στεῖλε ἕνα στρατιώτη νὰ τὸν φωνάξῃ.

Ὑπήκουσα προθύμως. Ἔτρεχα γιὰ τὸν λοχίαν αὐτὸν μεγάλο θαυμασμὸ, ὁ ὁποῖος ἦταν τελείως δικαιολογημένος. Ὅταν ἐχρειάζετο νὰ γίνῃ κάμμία ἐπαίνεσυνη ἀπὸ στελλ. ἀπαιτοῦσα θάρρος, ἀντοχὴν, αὐτὰ πάρνησιν, ἡρωισμὸν τέλος πάντων, ὁ λοχίας Τρικέρης ἐθεωρεῖτο ὁ μόνος κατάλληλος. Ἤταν ἀληθινὸς ἥρως, ἂν καὶ δὲν περιεδάλλετο καθόλου μὲ τὴν γοητευτικὴ ἐκείνην ἀτμόσφαιρα, μὲ τὴν ὁποίαν συνεθίζουμε νὰ ἐξιδανικεύωμε τοὺς ἥρωας. Δὲν ἐθάμπωνε τὸ μάτι οὔτε ἡ τσαλακωμένη καὶ λιγδιάρικη στολή του, οὔτε τὸ κοντό του ἀνάστημα, οὔτε τὸ μελαψὸ προσωπάκι του μὲ τὸ κατάμαυρο λεπτὸ μουστάκι του. Μόνον τὰ μάτια του, μεγάλα ὁλόμαυρα μάτια, σοβαρὰ, εἰλικρινῆ, ὁλόφωτα, καὶ ἡ μεταλλινη φωνή του σοῦ προσείλκυον τὴν συμπάθεια καὶ τίποτε ἄλλο. Καὶ ὅμως ὁ ἀνθρωπάκος αὐτὸς, ποῦ δὲν θὰ ἔβλεπες γι' αὐτὸν τὴν παρακμὴ προσοχὴ ἀπ' τὸ ἐξωτερικόν του, εἶχε καρδιὰ λιονταρίσια.

Σὲ λίγο ὁ λοχίας Τρικέρης ἐμπῆκε στὴ σκηνὴ καὶ ἐστάθη μπροστὰ στὸ λοχαγὸ σὲ στάσι προσοχῆς μὲ τὸ χέρι στὸ γείσο τοῦ πηλήκιου.

— Λοχία Τρικέρη, τοῦ εἶπεν ὁ λοχαγὸς, ἀφοῦ τὸν διέταξε νὰ κατεβάσῃ τὸ χέρι του. Μᾶς ἔφεραν τὴς ψαλλίδες γιὰ τὰ συρματοπλέγματα. Φαίνεται ὅτι γρήγορα θὰ τελειώνωμε μ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, νὰ πᾶμε καὶ στὰ σπιτάκια μας. Ἔ, τί λές;

— Μάλιστα, κ. λοχαγέ.

— Ἡ γενικὴ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Μπιζανίου θὰ γίνῃ σὲ λίγες μέρες. Ἀρκετὰ μᾶς ἐτυράννησε αὐτὸς ὁ διάβολος τόσο καιρό. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ πέσῃ τώρα, ἔ;

— Μάλιστα, κ. λοχαγέ.

— Λοιπὸν, ὅταν θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα ἡ καλὴ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θὰ διατάξῃ ὁ λατρευτός μας στρατηλάτης τὴν ἐπίθεσι, θὰ χρειασθῇ νὰ κόψωμε τὰ συρματοπλέγματα τῶν Τούρκων. Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ χρειάζονται ἄνδρες μὲ καρδιά, κατάλαβες;

— Μάλιστα, κ. λοχαγέ.

— Στὸν τομέα μας θὰ ἀναλάβῃς ἐσὺ αὐτὴ τὴ δουλειά. Νὰ διαλέξῃς καλὰ παιδιὰ ποῦ θὰ σὲ ἀκολουθήσουν πρόθυμα καὶ δὲν θὰ δειλιάσουν. Ἔχεις τέτοιους ἄνδρες ;

— Ἔχω τὴ δικιαίρία μου, κ. λοχαγέ.

— Ὄχι, θὰ διαλέξῃς ἀπὸ ὅλον τὸν λόχο τοὺς καλύτερους, καμμιὰ δεκαπενταριά, καὶ θὰ πᾶτε στὸν ἀνθυπολοχαγὸ κ. Ἀγαθοῦ νὰ σᾶς κάμῃ γιὰ λίγες μέρες θεωρία γιὰ τὴ χρῆσι τῶν ψαλλίδων. Νά, πάρε καὶ τὴς ψαλλίδες καὶ μέρασέ τες στοὺς ἄνδρες σου.

Ἐνῷ ὁ λοχίας ἐστήκωνε τὸ σακκίδιο μὲ τὴς ψαλλίδες, ὁ λοχαγὸς ἐπρόσθεσε·

— Καὶ νὰ σὲ ἰδῶ πάλι.

Ὕστερα παίρνοντας φιλικὸ ὕφος·

— Ἔ, γρήγορα θὰ φορέσωμε καὶ τὸ μαῦρο σπαθί, σῶπα. Θὰ εἶσαι ὁ πρῶτος ποῦ θὰ προτείνω. Θὰ πάρωμε καὶ κανένα παράσημο. Ἔ; θέλεις τὸ παράσημο; ἔ;

— Μάλιστα, κ. λοχαγέ.

— Θὰ τὸ πάρῃς, θὰ τὸ πάρῃς, θὰ χαλάσω τὸν κόσμο, ἂν δὲν τὸ πάρῃς. Γιατί εἶσαι παλληκάρι, λοχία. Ἄϊντε.

Σὲ λίγες μέρες ὁ λοχίας Τρικέρης, τραυματισθεὶς ἐλαφρὰ σὲ κάποια ἐπίθεσι, ἔφυγε γιὰ τὸ νοσοκομεῖο καὶ δὲν τὸν ξαναεῖδα.

⁂

Πέρυσι ἐκαθόμουν στὸ καφενεῖο «Νέο Κέντρο» μαζὶ μὲ μιὰ παρέα ἀπὸ τρεῖς τέσσαρες φίλους μου. Ἡ συνομιλία ἦταν γύρω ἀπὸ τὰ γεγονότα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ ἐγὼ ἄκουγα νὰ τοὺς διηγοῦμαι ἐπεισόδια ἀπὸ τοὺς πολέμους μας. Ἔτυχε μάλιστα νὰ ἔχω ἐπάνω μου καὶ τὰ δύο μεταλλιά μου μὲ τὴς ἑπτὰ διεμόλες, καὶ ἐσκέφθηκα νὰ τοὺς τὰ δείξω. Ἀλλ' ἐνῷ στὸ πῶν τοὺς παρακολουθοῦσα ποῦ σκυφτοὶ, μὲ τὰ κεφάλια κολλητὰ, προσπαθοῦσαν νὰ διαβάσουν τὴς ὀνομασίες τῶν μαχῶν ποῦ εἶχα λάβει μέρος ἔξαφνα ἠσθάνθην ἕναν κλονισμὸ ἀπὸ μιὰ ἐαρτύνη σοβαρὴ φωνὴ ποῦ ἄκουσα λίγο ἀποπίσω μου.

— Ὡραῖες τσατσάρες, πᾶτε ὡραῖος τσατσάρες.

Ἐστρόφηκα ἀπότομα. Ἕνας κοντὸς μὲ ντρίλλινα ρούχα, μὲ προσωπάκι μελαψὸ καὶ λεπτὸ κατάμαυρο μουστάκι, ἐπερνοῦσε ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι, δείχνοντας τὸ ἐμπόρευμά του, ποῦ ἐκρατοῦσε στὸ χέρι. Ἦταν ὁ λοχίας Τρικέρης.

— Τσατσάρες, ἐφώναξα ἀσυνείδητα.

Καὶ καθὼς ἐκεῖνος ἤρχετο στὴ φωνὴ ποῦ ἄκουσε, ἐγὼ ἄρπαξα μὲ δία τὰ μεταλλια ἀπὸ τὰ χέρια τῶν συντρόφων μου καὶ τὰ ἔχωσα στὴ τσέπη.

— Ὁρίστε, κύριοι, τσατσάρες γερὲς, ἀπὸ κόκκαλο.

— Κύριε Τρικέρη, τοῦ ἔκαμα κυττάζοντάς τον μὲ ἀγάπη στὰ ὁλόφωτα εἰλικρινῆ του μάτια.

Ἤμουν σαστισμένος. Ποτὲ δὲν μοῦ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸν νοῦ ὅτι ὁ λοχίας Τρικέρης μποροῦσε νὰ εἶνε πολίτης καὶ μάλιστα γυρολόγος.

— Ἀ, ὁ Ἀντρουλῆς, ἔκαμε σφίγγοντάς μου τὸ χέρι.

— Πῶς; τσατσῆς πουλεῖς τώρα; Ἔλα κάθισε νὰ πάρῃς ἕναν καφὲ, ἔλα, ἔλα· Σὲ παρακαλῶ.

Ἐκάθησε. Ἐγὼ ἤμουν στενοχωρημένος καὶ εὐτυχισμένος.

— Λοιπόν: Ἔφυγες ἀπὸ τὸ στρατό ; Γιατί ἔφυγες; Δὲν σὲ προβίβασαν;

— Δὲν ἤταν γι' αὐτὸ, μοῦ ἀπήντησεν ἁπλᾶ. Δὲν μποροῦσα νὰ μείνω.

— Εἶσαι πανπερμένος ;

— Ὄχι, ἀλλὰ ἔχω τὴ μάνα μου, τὸν πατέρα μου καὶ τρεῖς μικρὲς ἀδελφοῦλες.

— Καὶ τώρα πουλεῖς τσατσάρες;

— Τύχω γιὰ τὴν Ἀμερική. Χτὲς ἤρτα ἀπ' τὴν πατρίδα καὶ μοῦ εἶπαν πῶς τὸ βάπορι θὰ φύγῃ μεθαύριο. Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴν κάθωμαι καὶ τρώω ἀπ' τὰ ἔτοιμα, ἐσκέφθηκα νὰ κάμω αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐμπόριο.

— Τί ἦταν αὐτὸ πάλι; μοῦ ἔκαμε κάπαιος ἀπ' τὴν παρέα μου, ὅταν ἐκεῖνος μὲ ἀτεχνοιέτησε καὶ ἀπεμακρύνθη. Τοῦ ἔκαμες τόσες περιποιήσεις αὐτοῦ τοῦ γυρολόγου σὰν νὰ ἦταν κανένας θεῖός σου, καὶ πρόκειται νὰ τὸν κληρονομήσῃς.

— Καὶ ἄρπαξες τόσον ἀπότομα τὰ μεταλλια ποῦ κρατούσαμε, μόλις τὸν εἶδες, ποῦ θὰ νόμιζε κανεὶς πῶς τοῦ τὰ εἶχες κλεμμένα, ἐπρόσθεσεν ἄλλος γελῶν.

⁂

Πρωΐθὲς τὸ πρωΐ ἐκαθόμουν ἀπέξω ἀπ' τὸ Σταθμὸ τοῦ Μοναστηρακίου. Ἤτανε θαυμασία θαλπωρὴ, καὶ καθισμένος δίπλα ἀπὸ ἕνα τραπεζάκι τοῦ καφενείου τοῦ Σταθμοῦ ἔπινα τὸν καφέ μου, ἐνῷ τὰ βλέμματά μου, ξεφεύγοντα κάθε τόσο ἀπ' τὸ περιθώριο τῆς ἐφημερίδος, ποῦ διάβαζα, παρακολουθοῦσαν τὴν κίνησι τῆς μικρῆς πλατείας.

Ἔξαφνα προσείλκυσε τὴν προσοχή μου μιὰ συνοδεία ἀπὸ πολίτες ποῦ ἤρχοντο πρὸς τὸ Σταθμὸ κατὰ τετράδες μὲ ἔρρυθμο βῆμα, καὶ τοὺς ὁδηγοῦσε ἕνας δεκανέας καὶ ἕνας κοντὸς λοχίας. Τὰ μάτια μου ἐκαρφώθη σὰν ἑπάνω στὸ λοχία καὶ τὰ χείλη μου ἐπρόφερναν ἕνα ὄνομα·

— Ὁ λοχίας Τρικέρης.

Ἐπέταξα τὴν ἐφημερίδα, ἐσκώθηκα καὶ, ὅταν ἔφθασε κοντά μου, τοῦ ἔβγαλα τὸ καπέλλο.

— Κύρ λοχία...

— Μπᾶ, ὁ Ἀνδρουλῆς. Τί γίνεσαι ;

Ἄφησε τοὺς ἄνδρες νὰ μποῦν στὸ Σταθμὸ ὑπὸ τὴν συνοδεία τοῦ δεκανέως καὶ μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

Ἤταν ὁ ἴδιος ὁ παλαιὸς λοχίας Τρικέρης. Ἡ ἴδια ἀποφασιστικότης στὸ βάθος τῶν ὁλόφωτων, εἰλικρινῶν μεγάλων ματιῶν, ἡ ἴδια γαλήνη στὸ μικρὸ μελαψὸ προσωπάκι του καὶ τὸ λεπτὸ κατάμαυρο μουστάκι του.

— Εἶχες πάει στὴν Ἀμερική; τὸν ἠρώτησα.

— Ναί, χτὲς ἤρτα ἀπὸ κεῖ. Δὲν πρόφτασα νὰρτω γρηγορώτερα. Λές νὰ πάθω καμμία, ἔ;

Νὰ πάθῃ καμμία... Νὰ τοῦ ἐπιδόλουν καμμιὰ φυλάκισι... Αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος φόβος τοῦ τιμίου αὐτοῦ χαρακτῆρος ποῦ εἶχε καρδιὰ μεγαλύτερη ἀπ' τὸ κορμί του.

Τὸν ἐστειλα στὸ καλὸ μὲ τὴ θέρμη τῆς μητρικῆς εὐχῆς καὶ εἶπα μέσα μου·

— Μιλᾶμε ὅλοι γιὰ τὸ θεὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ κανεὶς δὲν τὸν ξέρει. Νά, λοιπόν, αὐτὸς ὁ γυρολόγος, αὐτὸ τὸ στήριγμα τῆς οἰκογενείας τοῦ πατέρα του, αὐτὸς ὁ λοχίας εἶνε ὁ ἄγνωστος θεὸς τῆς Ἑλλάδος.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟΝ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ - ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ - ΑΣΤΕΙΑ -

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τί ὑπάρχει χειρότερο ἀπό τὸ νὰ ναυαγήσῃ κανεὶς εἰς ἔρημον ἀκτὴν καὶ νὰ εὕρῃ μίαν σουφραζέττα ;

ΔΙΤΤΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

— Λοιπόν, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ ἑκατομμυριοῦχος μέσα στὸ γραφεῖό του, τί ἐπιθυμεῖτε σήμερα;

— Ἤρθα πάλι νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος κόρης σας, ἀπεκρίθη ὁ πτωχὸς, ἀλλὰ φιλοπρόοδος νέος.

— Ἀλλὰ δὲν σοῦπα ἑκατὸ φορὲς, κάθε φορὰ ποῦ ἐλάβατε τὸν κόπο νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε, ὅτι οὔτε λόγος δύναται νὰ γίνεται γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα; Τί ἐπιμένετε καὶ μ' ἐνοχλεῖτε; Μοῦ γινήκατε βάρος.

— Ἐὰν ἐπιμένω περισσότερον ἢ ὅσον θὰ μποροῦσατε νὰ ὑποφέρετε, σεῖς εἶσθε ἡ αἰτία, κύριε.

— Ἐγὼ, ἀνέκραξεν ὁ τραπεζίτης μὲ ἀγανάκτησιν· δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Ἰδού, ἀπεκρίθη ὁ νέος ποῦ ἀγαποῦσε τὸ κορίτσι, δεικνύων μὲ τὸ χέρι του ἕνα χαρτί ποῦ ἦταν κρεμασμένο μέσα σέ κορνίζα στὸν τοῖχο τοῦ δωματίου· ἰδοὺ ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἔρχομαι κάθε μέρα. Τί λέγει αὐτό; «Ἐὰν δὲν ἐπιτύχῃς κατ' ἀρχὰς, ἐπίμεινε, ἐπίμεινε, ἐπίμεινε μέχρι τέλους». Τὸ παραδέχεσθε αὐτὸ ποῦ ὁ ἴδιος κρεμάσατε ἐκεῖ ἢ τὸ ἔχετε γιὰ νὰ κοροϊδεύετε τὸν κόσμο ;

Ὁ τραπεζίτης ἔβυσε λίγο τὸ κεφάλι του κι' ἔπειτα κάνει·

— Βεβαίως καὶ τὸ πιστεύω. Δὲν κατώρθωσα μέχρι τοῦδε νὰ σᾶς πείσω ὅτι τὸ κορίτσι μου δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ ἕναν παλαιβὸ, ὡς ἐκ τούτου θὰ ἐπιμείνω, θὰ ἐπιμείνω μέχρι τέλους. Καλημέρα σας.

Κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἐπέτυχε.

ΕΙΣ ΤΟ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

— Δὲν μοῦ λὲς, σερβιτόρε, δύο δραχμὰς θὰ πληρώσω γιὰ μιὰ μερίδα κοτόπουλο; Τί λογαριασμὸς· εἶν' αὐτός;

— Μὰ, ξέρετε, ἐδῶ ἔχομε καὶ ὀρχήστρα καὶ εἶνε ἀκριβὸ καὶ καθὼς πρέπει μέρος.

— Ἔ, καλὰ, τὴν ὀρχήστρα τὴν πλήρωσα, νομίζω, μὲ τὴ σοῦπα..

ΚΑΜΜΙΑ ΑΛΛΑΓΗ

— Μάλιστα, κύριε. Σᾶς βεβαιῶ καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι ἡ κόρη σας μόλις βγῇ ἀπὸ τὸ Παρθεναγωγεῖο θὰνε τέτοια ποῦ δὲ' θὰ τὴν ἀναγνωρίζετε.

— Μήπως τὴν ἀναγνωρίζω καὶ τώρα;

ΕΝΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

— Κλάρα, ἀνέκραξεν ὁ Τάκης θέιων τὸ χέρι ἐπάνω στὴν καρδιά του. Τόσον καὶ ὸ περιμένω αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ σοῦ πῶ πῶς σ' ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴ θέρμη τοῦ εἰλικρινοῦς χαρακτῆρός μου. Μὲς ἐκείνη τὴ γλυκειὰ λέξι, Κλάρα, ποῦ θὰ μὶ κάμῃ τὸν εὐτυχέστερο τῶν ὄντων. Καὶ ἂν ἡ παρθενική σου αἰδὼς κρατήσῃ τὰ κοραλλένια χείλια σου κλειστὰ, δῶσ' μου κάτι δικό σου· ποῦ νὰ μοῦ λέγῃ σιωπηλὰ πῶς ἀνταποκρίνεσαι στὸν ἔρωτά μου καὶ ποῦ θὰ εἶνε γιὰ μένα τὸ ἀλησμόνητο ἐνθύμιο εὐτυχίας μου τῆς στιγμῆς αὐτῆς. Νὰ, δῶσ' μου μιὰ χουσῆ σου πλεξίδα, ἕνα μικρὸ φυλαχτὸ ἀπ' τὰ χρυσόμαλλά σου.

Ἡ Κλάρα ἐκοκκίνησε, καὶ ὀλέποντας τὸν Τάκη ποῦ ἐπῆρε τὸ ψαλλίδι ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἐφιθύρισε·

— Μὴ, Τάκη μου, δὲν χρειάζεται τὸ ψαλλίδι. Στάσου, (καὶ ἐπαρουσίασε μιὰ φεύτικη πλεξίδα). Νὰ, πάρε. Μοῦ κοστίζει πενῆντα δραχμές· μιὰ τέτοια ἀγάπη σὰν τὴ δική σου ἀξίζει πολὺ περισσότερο.

Ἀνατολίτικα ἄνθη

ΤΙ ΚΥΤΤΑΖΟΥΝ

Προχθὲς καθόμαστε μὲ μιὰ δεσποινίδα στοῦ Ντορέ καὶ τὴν ἐρώτησα·

— Τί σᾶς προσελκύῃ τὴν προσοχὴν σ' ἕναν ἄνδρα, δεσποινίς;

— Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια· τὸ πρῶτο ποῦ πρωτοκυττάζω εἶνε ἂν εἶνε καλοντυμένος καὶ τῆς μόδας. Ἂν εἶνε καλοσιδερωμένο τὸ παντελόνι του, ἂν τὰ παπούτσια του εἶνε ἐγγλέζικα, καλά· Ἂν τὰ γάντια του πηγαίνουν μὲ τὸ σύνολο. Ἔπειτα σηκώνω τὰ μάτια ψηλὰ καὶ τοῦ κυττάζω τὸ κεφάλι, θηλ. τὸ καπέλλο του. Ἂν φορῇ μελὲν δὲν τὸν κυττάζω πλέον, εἶνε πρόστυχο. Φορεῖ μαλακό; Τί χρῶμα;

— Τὰ μοῦτρα του; ἐτόλμησα νὰ διακόψω.

Ἡ δεσποινὶς σήκωσε τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ τσάϊ, ἔπιε μακαρίως μιὰ ρουφηξιὰ καὶ πρόσθεσε·

— Μμ... Δὲν τὰ κυττάζω αὐτά...

ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΚΗΓΟΡΟΝ

—Ἀ, κύριε Κολκυθόπουλε, λέγει, ὁ ἄνθρωπος σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ νεαροῦ δικηγόρου μ' ἐνθουσιασμὸ· σᾶς εἶμαι διὰ βίου εὐγνώμων. Τὴ δίκη, ξέρετε, ποῦ εἴχαμε τῆς προάλλες τὴν κέρδισα...

—Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἤμην ἐγὼ ὁ δικηγόρος σας.

—Εἴσαστε ὁ δικηγόρος τοῦ ἀντιδίκου ὅμως.

ΔΕΝ ΤΟΥ ΕΚΑΝΕ Ο ΜΙΚΡΟΣ

— Συγγνώμην, κύριε διευθυντὰ, μπορῶ νὰ λείψω τὸ ἀπόγευμα; εἶπε τὸ παιδὶ τοῦ γραφείου.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησε ὁ ἐπιχειρηματίας. Πέθανε ἡ γιαγιά σου;

Ὁ Θωμᾶς εἶχε διδαχθῆ ὅτι δὲν ὑπῆρχε καλύτερο στὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἀμοιρία. Ἦταν παλὸ παιδί. Ποτὲ δὲν ξεκολλοῦσε τὰ γραμματόσημα, οὔτε ἐψιθύριζε στὴν ὡραία δακτυλογράφο πῶς εἶνε ἕνας ποντικὸς ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ γραφεῖό της γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ πηδήσῃ τρομαγμένη. Ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὴν ἀλήθεια, ἀπήντησε ὁ Θωμᾶς·

— Ὄχι, κύριε, δὲν ἔχω γιαγιά, ἀλλὰ ὅλα τὰ παιδιὰ θὰ πάνε τὸ ἀπόγευμα στὸν κινηματογράφο καὶ ἤθελα νὰ πάω κι' ἐγώ.

Ὁ σεβάσμιος κύριος τὸν κύτταξε ξαφνιασμένος γιὰ μιὰ στιγμὴ, καὶ ἔπειτα ἔβγαλε ἕνα τάλληρο ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἔβαλε μέσ' στὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ.

Ἀναγνώστα, στάσου. Θὲ νόμισες πῶς τοῦ τὰ ἔδωκε γιὰ νὰ ταμείψῃ τὴ φελαλή θειά του καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ στὸ δρόμο τῆς εἰλικρινείας, ἔ; Γιὰ περίμενε λιγάκι.

— Νὰ, τοῦ εἶπε, πάρε παιδί μου· τὸ μισὸ ποῦ ἔχεις νὰ λάβῃς καὶ μὴ, ξανάθῃς στὸ γραφεῖο. Παιδὶ ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ μιὰ τόση δὰ δικαιολογία σὲ τέτοια περίστασι, δὲν θὰ κάμῃ προκοπὴ ποτὲ σ' αὐτὴ τὴν ἐργασία.

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἡ μεγαλειτέρα ποσότης χρυσοῦ εἶνε ἡ φυλαττομένη εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ρωσσίας, συμποσουμένη εἰς 4,250.000.000 φράγκα. Συνήθως ἕνας ταξειδιώτης μπορεῖ νὰ ταξειδεύσῃ ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρην τῆς Ρωσσίας εἰς τὴν ἄλλη καὶ νὰ μὴ εὕρῃ χρυσὸ νόμισμα ἀρκετὸ ν' ἀγοράσῃ ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων. Τὸ χαρτονόμισμα κυκλοφορεῖ γενικῶς. Τὸ σύστημα τῶν τραπεζῶν, ποῦ εἶνε τόσον σύνθες εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ τὴν Ἀγγλίαν ἀβίως, εἶνε ἄγνωστον στὴ Ρωσσία Καίτοι ὑπάρχουν εἰς τὰς μεγάλας ρωσσικὰς πόλεις πρώτης τάξεως Τράπεζαι, ἐν τούτοις ἑκατοντάδες χιλιάδες πλουσίων Ρώσσων δὲν εἶχαν ποτὲ τραπεζικὴν κατάθεσιν. Τὸ κεφάλαιον ἀκπιπροσωπεύεται ἀπὸ χαρτονομίσματα μεγάλης ἀξίας ποῦ φέρουν μαζί των. Δὲν εἶνε δύσκολο στὴ Ρωσσία νὰ συναντήσῃ κανεὶς ἕνα κακοντυμένο ἄνθρωπο ποῦ φαίνεται πτωχὸς ἐργάτης καὶ ὁ ὁποῖος ὅμως πιθανὸν νὰ ἔχῃ πάνω του, μέσα σὲ δερμάτινο σάκκο, κρεμασμένο ἀπὸ τὸ λαιμό του, 100 ἢ 200 χιλιάδες φράγκα.

ΑΛΗΘΙΝΟ

— Πρόσεχε, παιδί μου, νὰ μὴ ζητᾷς χάρες ἀπὸ τὸν κόσμο.

— Γιατί ;

— Ἐπειδὴ ὅταν ἕνας ἄνθρωπος σοῦ κάμει μιὰ χάρι, θὰ σὲ θεωρῇ ὀφειλέτη του ἐφ' ὅρου ζωῆς.

ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΣΥΝΗΘΩΣ

— Τί ἐστι αἰσιόδοξος ;

— Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὅταν τοῦ ἔρχονται ὅλα βολικὰ, λέγει στοὺς ἄλλους νὰ μὴν ἀνησυχοῦν.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΑΝΤΕΣΤΡΑΦΗΣΑΝ ΟΙ ΟΡΟΙ

Μία παλαιὰ παροιμία λέγει· «Ὅταν ἡ φτώχεια μπαίνει ἀπὸ τὴ θύρα, ὁ ἔρως φεύγει ἀπὸ τὸ παράθυρο». Ἡ παροιμία ὅμως αὐτὴ πάλιωσε καὶ σήμερα τὸ ἀντίθετον συμβαίνει. Ἔπρεπε νὰ λέγῃ· «Ὅταν ὁ πλοῦτος μπαίνει ἀπὸ τὴ θύρα, ὁ ἔρως πέφτει ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ σκοτώνεται». Αὐτὰ συλλογιζόμουν ὅταν ἐδιάβαζα, σὲ μιὰν ἀγγλικὴν ἐφημερίδα, ὅτι ἡ σύζυγος ἑνὸς ὑπαλλήλου, μόλις ἐκληρονόμησε 50.000 λίρες, ἄφησε τὸ σπίτι της, ἐσπούδασε χορὸν, ἔγινε καλλιτέχνις, πῆρε διαζύγιον ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ ἐνυμφεύθη κάποιον κόμητα.

Ἄλλη ἀπόδειξις εἶνε...

Ἀλλὰ γιατί νὰ ἀναφέρω πράγματα γνωστότατα; Δὲν γνωρίζομεν ὅλοι σήμερα ὅτι ὁ πλοῦτος σκοτώνει τὴν ἀγάπη καὶ ὅτι τὸ διαζύγιον εἶνε ἀσθένεια ἐπισκεπτομένη συνήθως τοὺς ἑκατομμυριοῦχους; Ἀλλὰ γιατί ἡ φτώχεια διατηρεῖ σήμερα τὴν ἀγάπη, ἐνῷ εἰς παρελθοῦσας ἐποχὰς τὴν ἐφόνευε; Διότι ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἔδωσε πολλὰς ἀνέσεις, πολλὰ μέσα, πολλὰς εὐκαιρίας εἰς τὴν τάξιν τῶν πτωχῶν, τόσον ὥστε μποροῦν θαυμάσια νὰ ἐξηκολουθήσουν, μένοντες πτωχοί, μιὰ ζωὴ εὐχάριστον καὶ ἄνετον. Τὰ θέατρα εἶνε φθηνὰ, τὰ βιβλία φθηνὰ, αἱ διασκεδάσεις φθηνές· ὅλα προσιτὰ καὶ εἰς τοὺς πτωχούς. Τὰ παλαιὰ χρόνια ὅλ' αὐτὰ ἦσαν προνόμια τῶν ἀνωτέρων τάξεων. Ἡ φτώχεια σήμερα εἶνε ὑγιὴς κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν μπορεῖ κάλλιστα ὁ ἔρως νὰ καλλιεργηθῇ καὶ ν' ἀνθίσῃ. Ἀλλ' ὁ πλοῦτος σήμερα, τί εἶνε; Πλοῦτος σήμερα θὰ πῇ ταχυκὸ ἢ ἄλλους ἐφθαρμένους χορούς, ἀμάθειαν, σπασμένα γαλλικὰ ἢ ἀγγλικὰ, κουρκουσουριὰ, ταάγια, αὐτοκίνητο, ταξεῖδια στὴν Εὐρώπη χωρὶς ἔννοια, πλουτρὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπιστρέφεις χειρότερος ἀπὸ πρίν, ματαιοδοξία, ἐπίδειξι, ἀνοησία—μὲ μιὰ λέξι: πορτοῦ—καὶ ὁ πορτοῦς σκοτώνει τὸν ἔρωτα, ὅπως σκοτώνει κάθε τι. Συνήθως ὅταν ὁ πλοῦτος μπαίνει ἀπὸ τὴ θύρα, ὁ ἔρως πηδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τρέχει νὰ ὀρῇ ἕνα δικηγόρο γιὰ τὸ διαζύγιο.

ΤΑ ΖΕΠΠΕΛΙΝ

Ἕνα Ζέππελιν ἔχει δεκαὲξ πλευρὰς, τὰς ὁποίας σχηματίζουν αἱ δεκαὲξ λεπταὶ ἀπὸ ἀλουμίνιουμ ῥάβδοι, ἐκτεινόμεναι κατὰ μῆκος τοῦ ἀεροστάτου καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων τεντώνεται τὸ ἐξωτερικὸν περίβλημα. Ἡ ταχύτης του κυμαίνεται ἀπὸ 45—50 μίλια τὴν ὥραν, ἡ μακροτέρα δὲ ἀνάπειρος πορεία, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ διανύσῃ, τοὐλάχιστον κατὰ θεωρίαν, χωρὶς ἀνάγκην ἀνανεώσεως τοῦ ἀερίου, εἶνε 600—700 μίλια. Ἓν Ζέππελιν δύναται νὰ ὑψώσῃ περίπου βάρος τριάκοντα τόνων, θηλ. τὸ βάρος του εἶνε 25 τόνοι καὶ 5 τόνοι ποῦ μένουν, ἀποτελοῦν τὸ βάρος τοῦ πετρελαίου διὰ τὰς μηχανὰς, τὸ πλήρωμα, τὰς προμηθείας, τὴν ἐγκατάστασιν ἀσυρμάτου, μυδραλιοβόλα, τὰ πυρομαχικά των, βόμβας κλπ. Εἰς τὰ τελειώτερα ἀεροστατα Ζέππελιν ἡ μηχανὴ των εἶνε δυνάμεως 1000 ἵππων, ἡ ὁποία συνδυαζομένη μὲ τὰς νεωτάτας τελειοποιήσεις, δύναται νὰ δώσῃ ταχύτητα καὶ 60 μιλίων.

ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΟΝ ΠΙΑΟΥΝ ;

Ἰδοὺ τί γράφει εἰς γνωστὸς μυθιστοριογράφος Ἄγγλος, ἀπὸ κείνους ποῦ γράφουν λαϊκὰ μυθιστορήματα, περιπετειῶν ἐγκλημάτων, κλπ κλπ.

—Ὁ σημερινὸς μυθιστοριογράφος εἶνε ὁ μεγαλείτερος ἐγκληματίας. Εἰς τὰ δικά μου μυθιστορήματα, ἀκοῦστε τί διέπραξα. Εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ 256 φόνους ἐξ ὧν 122 μὲ διάφορα ὅπλα (ρεβόλβερ, μαχαίρια, ξυροφάρια) καὶ 134 μὲ δηλητήρια. Ἐπίσης δι' 125 ληστείας, 100 πυρκαϊὰς καὶ 50 πνιγμούς. Ἀπήγαγον 99 παιδάκια καὶ ἀντήλλαξα ἄλλα 80. Ἐξετέλεσα 250 ψεύτικες διαθήκες καὶ συνέτεινα εἰς 180 μονομαχίας· Ἐβοήθησα 75 ἐγκληματίας νὰ ἀποδράσουν, διέπραξα 318 λωποδυσίας διαφόρων ποσῶν καὶ ἀντικειμένων, κλεψιὲ ἀξίας 20,000 λιρῶν, πορτοφόλια μὲ χιλιάδες, τέλος ἤνοιξα καὶ 5 Τραπέζας καὶ ἄφησα τοὺς ἥρωάς μου νὰ σηκώνουν ὅλο τὸ χρῆμα.

Καλλιτεχνικοὶ τύποι

ΕΝΤΕΛΩΣ ΤΥΧΑΙΟΝ

Ἄτριος καὶ τριχωτὸς κυττάζων δυσπιστως μὲ τὰ μικρά του μάτια τὸν Εἰσαγγελέα, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδῆ πολλὲς φορὲς πρωτήτερα, ὁ Γιάννης Ἀτζουλῆς ἐκάθησε στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου.

Ὁ Ἀτζουλῆς ἦταν ὀνόματὸς σὲ ὅλη τὴ συνοικία τῆς Βάθειας γιὰ τὴν ἐπιμονή ποῦ ἔδειχνε νὰ θέλῃ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν τάξι στὸ φτωχικό του μὲ ἀξιέπαινη δραστηριότητα.

Ὁ πρόεδρος ὅμως ἦταν ἕνα ἀντιπάθητο νὰ κτῆνος, κατὰ τὴν ἀντίληψι τοῦ Ἀτζουλῆ.

—Ἀποτελεῖς αἶσχος διὰ τὸν ἄνθρωπισμόν, τοῦ ἔλεγε· Εἶσαι ἀδιόρθωτος, ἀχρεῖος καὶ ἐπικίνδυνος εἰς τὴν κοινωνίαν. Σὲ σέβαν πάλιν μποροῦσα μου, γιατὶ ἐκόντεψες νὰ σκοτώσῃς τὴ γυναῖκά σου μὲ τὴν καρέκλα ποῦ τῆς ἔσπασες τὸ κεφάλι καὶ...

—Ἦταν τυχαῖο, κ. Πρόεδρε, διεμαρτυρήθη ἐκπλήκτος ὁ Ἀτζουλῆς.

—Τυχαῖο, μωρὲ ἄλογο; Τολμᾷς νὰ μῶ χασαι· τώρα νὰ μοῦ λὲς πῶς ἐχτύπησες τὴν γυναῖκά σου μὲ τόση δύναμι ποῦ ἔσπασε ἡ καρέκλα, καὶ πῶς αὐτὸ ἦταν τυχαῖο;

Ὁ Ἀτζουλῆς τάχασε μὲ τὴν κουταμάρα ἐκείνου τοῦ «ἀνώτατου».

— Λέγω τιμῆς, κ. Πρόεδρε, ἐμουγκρίσε, δὲν εἶχα διόλου σκοπὸ νὰ σπάσω τὴν καρέκλα.

Ἡ ἀγχὴ εἶνε τὸ ἥμισυ τοῦ παντός. Ναί, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι δὲν εἶνε εἰμὴ τὸ ἥμισυ μόνον.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Ἀπάντ.—Νὰ εὕρῃ τρεῖς.

ΤΑ ΖΩΑ ΠΩΣ ΚΟΛΥΜΒΟΥΝ

Σχεδὸν ὅλα τὰ ζῶα εἶνε καλλίτεροι κολυμβηταὶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ ξέρουν ἐκφύσεως κολύμβημα, ἐνῷ τὸ λογικὸν ζῶον, ὁ ἄνθρωπος, πρέπει νὰ διδαχθῇ. Ὁ ρινόκερως καὶ ὁ ἱπποπόταμος εἶνε θαυμάσιοι κολυμβηταὶ καὶ δύται, ὁ δὲ ἐλέφας τῶν Ἰνδιῶν διασχίζει μεγάλους ποταμοὺς κολυμβῶν μὲ βαρύσκατο φορτίο. Τὸ ἐλάφι εἶνε πρώτης τάξεως κολυμβητὴς καὶ περνᾷ ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν ἄλλην κατ' εὐθεῖαν χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι του. Ὁ καλλίτερος κολυμβητὴς ὅμως ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, πάσης χώρας, καίτοι ὄχι καὶ ὁ ταχύτερος, εἶνε ἡ πολικὴ ἄρκτος, ἡ ὁποία περνᾷ τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου της κολυμβῶσα καὶ καταδυομένη. Ἂς ληφθῇ δὲ ὑπ' ὄψι ὅτι τὸ νερὸ εἰς τὰ μέρη ποῦ κολυμβᾷ εἶνε ψυχρότατο καὶ, ὅπως θὰ ξέρετε, τὸ ψῦχος τοῦ ὕδατος παρακωλύει τὸ κολύμβημα. Μ' ὅλ' αὐτὰ ἡ πολικὴ ἄρκτος δύναται εὐκολότατα νὰ διανύσῃ διάστημα 40 καὶ 50 χιλιομέτρων. Εἰς ἀπὸ τοὺς ταχυτέρους κολυμβητὰς εἶνε ὁ σκίουρος. Κάποιος σπόρτσμαν μιὰ φορὰ πῆρε ἕνα σκίουρο, ἡμερωμένο, ποῦ ἐγεννήθη καὶ ἀνατράφη μέσα εἰς ζωολογικὸν κῆπον καὶ δὲν εἶχε ποτὲ του ἰδῆ νερὸ ἄλλο ἐκτὸς ἐκείνου ποῦ ἔπινε, τὸν πῆγε σ' ἕνα ποτάμι γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν θὰ μποροῦσε νὰ κολυμβήσῃ καὶ τὸν ἔβαλε στὸ νερό. Ὁ σκίουρος τὄβαλε στὸ κολύμβημα μὲ τέτοια ταχύτητα ποῦ ὁ σπόρτσμαν ἔδρωσε γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ.

ΕΚΑΝΑΝ ΛΑΘΟΣ

Ἕνας ἐπαιχνιδιάρης ἔγραψε μιὰν ἡμέρα σὲ κάποιο κτηνοτροφεῖο νὰ τοῦ στείλουν ἕνα καλὸ γουρουνόπουλο. Τὸ γουρουνόπουλο ποῦ τοῦστειλαν ἦτο τόσο μικροσκοπικὸ καὶ ὁ λογαριασμὸς τόσο μεγάλος, ποῦ τὰ ἔστειλε πίσω μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν· «Ἀξιότιμε κύριε. Ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ γουρουνόπουλου ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸν ὄγκο τοῦ λογαριασμοῦ ἀφ' ἑτέρου, ὑποθέτω πῶς θ' ἀνακατώσατε τὰ πράγματα καὶ ὅτι ἐκάνατε λάθος. Θὰ ἔπρεπε νὰ στείλετε, νομίζω, τὸ γουρουνόπουλο ταχυδρομικῶς καὶ τὸ λογαριασμὸ μὲ ἕνα φορτηγὸ τραῖνο.»

Διδάσκαλος.—Γιατὶ δὲν χτενίζεις τὰ μαλλιά σου;

Μαθητής.—Δὲν ἔχω χτένι.

Διδ.—Γιατὶ δὲν παίρνεις τοῦ πατέρα σου τὸ χτένι;

Μαθ.—Δὲν ἔχει χτένι ὁ πατέρας μου.

Διδ.—Γιατὶ δὲν ἔχει;

Μαθ.—Ὁ πατέρας μου δὲν ἔχει μαλλιά.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΤΕΚΚΕΤΗ

ΣΑΝ ΘΑ ΠΕΘΑΝΩΜΕ

Ἔ, τί θὰ κάνῃς, ὦ παιδοῦλα, τί θὰ κάνῃς.
Ὅνταν σὲ γγίξῃ τὸ ἀναπόφυγο μοιραῖο;
Δὲν θὰ πεθάνῃς; Θὰ πεθάνῃς. Θὰ πεθά (νῃς.

Σὰν τί θὰ κάνω κι' ἐγώ, σὰν τί θὰ κάνω;
Ὅνταν μὲ γγίξῃ τὸ ἀναπόφυγο μοιραῖο;
Ὦ, θὰ πεθάνω, θὰ πεθάνῳ, θὰ πε ἀνω.

Τότε γιατί λοιπὸν νὰ μὲ παιδεύῃς θέλεις,
Νὰ μὲ ἀργοσταυρώνῃς σὰν τὸ Ναζωραῖο,
Καί στοῦ θανάτου τὸ λιμάνι νὰ μὲ στέλ (λεις;

Ἀφοῦ καί οἱ δυὸ τὸ ἴδιο θὲ νὰ κάνωμε
Ἀκολουθόντας τὸ ἀναπόφυγο μοιραῖο,
Ἀφοῦ, σὰν ἄνθρωποι εἰ' οἱ δυὸ θὲ νὰ πε (θάνομε;

Μετάφρασις Πέτρου Πετρολέκα

ΕΙΣΑΙ ΑΝΟΗΤΟΣ...

Μιὰ μέρα στὸ μάθημα τῶν Ἑλληνικῶν ὁ κ. Σχολάρχης μ' ἐσήκωσε γιὰ νὰ ἐξηγήσω Ξενοφῶντα. Ἐγώ, ἀμελέτητος κείνη τὴν ἡμέρα, κόλλησα στὴ φράσι «εἶ εὖή θης, ὦ Φαρνάβαζε» (εἶσαι ἠλίθιος, Φαρνά βαζε).

— Λοιπὸν τί ἐννοεῖ; μοῦ λέγει ὁ δάσκα λος.

Κύτταξα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὴν τάξι μήπως κανεῖς μοῦ σφυρίξῃ τὴν ἐξήγησι. Στὴν ἀρχὴ νόμισα πῶς οἱ συμμαθηταί μου μὲ γελοῦσαν, ὅταν μοῦ εἶπαν τὴν ἀληθῆ ἑρμηνείαν, ἀλλὰ στὸ τέλος, πιεζόμενος ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ δασκάλου, ἔρριψα τὸν κῦ βον καὶ τὸ εἶπα.

— Θὰ πῇ... εἶσαι ἠλίθιος.

Οἱ συμμαθηταί μου σκάσανε στὰ γέλοια, μ' ἐπεδοκίμασαν καί δὲν μ' ἄφησαν νὰ τε λειώσω τὴν φράσιν καί καθαρίσω τὰ πράγ ματα.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νίκου Φραγκονικολο πούλου)

ΤΟ ΒΡΗΚΕ Ο ΜΙΜΗΣ

Διδάσκαλος.—Μίμη, σὲ παρακαλῶ, κλί νε μου τὸ ὄνομα γάτα.

Μίμης.—Η γάτα, γενικὴ τῆς γάτας, δοτ. τῇ γάτᾳ, αἰτιατικὴ τὴν γάταν.

Διδάσκ.—Καί ἡ κλητική ;

(Ὁ Μίμης ἀπορῶν σιωπᾷ καί καταπί νει τὸ σάλιο του.

Διδάσκ.—Παιδί μου, ὅταν θέλεις νὰ κρόξῃς τὴ γάτα τί θὰν τῆς πῇς;

Μίμης (κατάλαβε).—Ἀ, μάλιστα. Ἡ γάτα, κλητικὴ ψίνια, ψίνια, ψίνια μου...

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ

— Μαμᾶ, σὲ παρακαλῶ, τώρα ποῦ θὰ βγῇς περίπατο πάρε μαζί σου καί λίγα κουφέτα.

— Γιατί Τοτό ;

— Γιατί ὅταν κλάψω στὸ δρόμο μπο ρεῖς νὰ μοῦ τὰ δώσῃς καί θὰ σωπάσω...

Ἐστάλησαν ὑπὸ Π. Η. Κωστάκη

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον μερικοί δὲν πανθρεύονται εἶνε ἐπειδὴ ὁ γάμος εἶνε τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα.

⁂

Ἕνας καλὸς καί πιστὸς σύζυγος εὑρί σκει πάντοτε ὅτι στοιχίζει φθηνότερα ν' ἀγαπᾷ τὴν ἰδικήν του σύζυγον ἢ τὴν ξένην.

ΜΥΘΟΣ: Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΓΑΤΑ

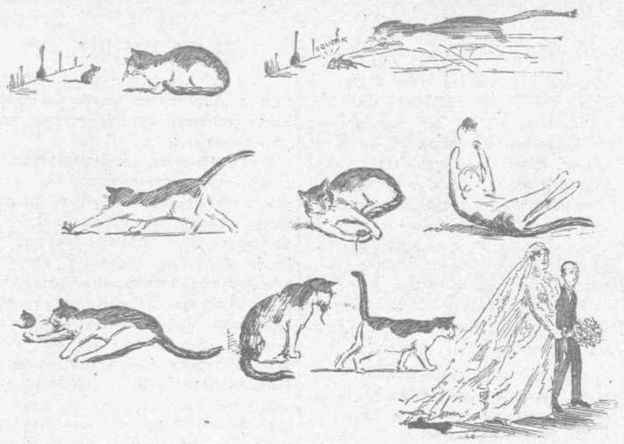

Τὸν παραμονεύει, τὸν σημαδεύει, τὸν βγάζει ἀπὸ τὴν τρύπα του καὶ τὸν ἀρπάζει. Παίζει μαζύ του, τὸν πετάει ψηλά, τὸν κυλάει χάμου, τὸν δαγκάει, τὸν χαϊδεύει, τὸν γρατσουνίζει καί ἄμα κουρασθῇ τὸν ἀρπάζει μὲ τὰ δοντάκια της τὸν πνίγει, τοῦ βγάζει τή ζωή, τὸν πεθαίνει καὶ τὸν ὁδηγεῖ ἔπειτα... στὸν παππᾶ !

ΛΑΪΚΑ ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὁ χωρισμὸς

Δίνει πίσω στὸ παλληκάρι, τὸ δαχτυ λίδι ἡ κόρη·

— Πάρτο, καλέ μου, πάρτο πίσω τὸ δαχτυλίδι. Ἐφοῦ κανένανε δὲν ἀγαπᾷ, ἀπ' τοὺς δικούς μου ἐσύ. Οὔτε τὸν πατέ κα μου, οὔτε τὴν γλυκεῖά μου μάννα, οὔτε τ' ἀδερφάκια μου τ' ἀγαπημένα. Πάρτο. Μὰ σὲ κανέναν μὴν τὸ πῇς. Στὸν κόσμο γιὰ μένα μὴ μιλήσῃς. Εἶμαι μιὰ ταπεινή, δυστυχισμένη κόρη. Βασιλικὸ φυτεύω, βγαίνει ἀψιθιά. Ὦ, ἀψιθιά μου, χορεάρι μου πικρό. Μὲ σένα, οἱ κουμπάροι μου, θὰ μὲ στολίζουν ὅταν στὸν μαῦρον τάφο θὰ μὲ πηγαίνουνε, θλιμμένη.

Ἡ ποινὴ τοῦ ἐραστοῦ

Κεντοῦσε ἡ Ζέϊλα στὸν κῆπο,—κάτου στὸν κῆπο, εἶπλα στὴν πλουμιστὴ τριαν ταφυλλιά της. Τῆς φωνάζει ἡ μανοῦλα της νὰ φάνε. Ἀπαντᾷ ἡ Ζέϊλα μέσα της.

— Φάτε σεῖς, μὴ μὲ περμένετε. Ἄλλη ὄρεξι δὲν ἔχω, τὸ φαΐ σας νὰ σκεφθῶ... Ἄλλο μὲ τρώει ἐμένα, ἄλλη μὲ βασανί ζει σκέψι. Ἤρθ' ὁ καλός μου σήμερα καὶ μοῦ φέρθηκε σκληρά. Τὰ λουλούδια μοῦ τὰ ρήμαξε στὸν κῆπο, στὸν τελάρο μοῦ ἔλυσε τὰ μεταξάκια, μοῦσπασε τῆς κλωστὲς, μ' ἔκανε ἄνω κάτω. Νὰ τοῦδινες καὶ σύ, μαζύ μου, τὴν κατάρα σου, μανοῦλά μου... Ἔτσι τὰ στήθια μου φυλακὴ νὰ τοῦ γε νοῦν, καὶ τὰ μπράτσα μου ἀλυσσίδες στὸ λαιμό του, καὶ τὰ χείλη μου νὰ φουφή ξουν, Θέ μου, τὰ μάτια του...

Κ. Τρικογλίδης

Εἰς τὸ Σχολεῖον, ὁ Διδάσκαλος ἐρωτᾷ·

—Τί γνωρίζεις, Τάκη, διὰ τὴν Βόρει ον Ἀμερικήν;

—Μά...κατοικεῖται κυρίως ἀπὸ ἰθαγε νεῖς.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟΝ ΕΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὸ σπουδαιότερον ζήτημα πάσης κοινωνί ας σήμερα, ποῦ ἀπασχολεῖ φιλοσόφους, κοινωνιολόγους καὶ συγγραφεῖς εἶνε ὁ γά μος. Ὅσον πλέον πολύπλοκοι γίνονται αἱ συνθῆκαι τόσον καὶ ὁ γάμος καθίστανται πρεβληματικώτερος. Πολλοὶ κατέφυγον εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ ἐλευθέρου γάμου, ἡ ὁποία ἐσμάτωσε καὶ ἀπὸ σκηνῆς ἐλιβανίσθη καὶ δι' ἄρθρων ἐπεδοκιμάσθη. Ἐλεύθερος γάμος δηλ. ἀνεξάρτητος ἀπὸ θρησκεία καὶ πολιτεία. Αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ ὁποίου φαίνονται συνηγοροῦσαι ἡ δεσποινὶς Μ. Νεγροπόντη καὶ ἡ κυρία Καλλιρόη Παρρέν. Ἁ πλῶς μία σχέσις ἐρωτική. Καθέ νας θὰ κάνῃ τὸ κέφι του. Δὲν σ' ἀρέ σω ; Σπιτάκι σου. Σεῖς τί λέτε ; Ἐγκρί νετε τὸν ἐλεύθερον γάμον; Συμβιβάζεται μὲ τὰς ἀρχὰς εἰς τὰς ὁποίας στηρίζεται ἡ κοινωνία μας; Πέστε μας τὴν γνώμην σας. Ἀλλ' ἂν δὲν ἐγκρίνετε τὸν ἐλεύθερον γάμον τότε τί πρέπει νὰ γίνῃ; Πολλὰ συ νοικέσια, τὰ περισσότερα ἴσως, ἀποτυγχά νουν. Πῶς ἐννοεῖτε σεῖς τὸν γάμον; Ποῖος εἶνε ὁ τέλειος γάμος ; Ἐντεῦθεν, ἐλέπε τε, ὅτι προκύπτουν δύο ζητήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖτε νὰ ἀπαντήσετε, εἴτε εἰς ἀμφότερα, εἴτε καὶ εἰς ἓν μόνον.

1. Τί λέτε διὰ τὸν ἐλεύθερον γάμον ;

2. Πῶς ἐννοεῖτε σεῖς τὸν γάμον ;

Θὰ δεχόμεθα ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 25ης Νοεμβρίου καὶ θὰ δώσωμεν 2 βραβεῖα. Εἰς τὰς δύο καλλιτέρας ἀπαντήσεις, βραβεῖον Λεν 10 δραχμαί. Βραβεῖον Βον μίαν ἐτη σίαν συνδρομὴν τῆς «Κυριακῆς». Αἱ δύο καλλίτεραι ἀπαντήσεις θὰ ἀημοσιευθοῦν κα θὼς καὶ αἱ εἰκόνες τῶν βραβευθέντων. Στεί λατέ μας λοιπὸν μίαν ἀπάντησιν. Γέροι, νέοι, κορίτσια, παντρεμένοι, ἀνύπαντροι— σκεφθῆτε καὶ ἀπαντήσατέ μας. Τὸ σαλόνι τοῦ διαγωνισμοῦ μας εἶνε ἀρκετὰ εὐρὺ καὶ χωράει ὅλους. Δὲν ἔχομεν προλήψεις. Δε χόμεθα ἀπαντήσεις ἀκόμα καὶ ἀπὸ πενθε ράς.

MONTANITE

Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν χρυσανθέμων, τῶν ὡ ραίων δύσεων καὶ τῶν γεραντοπαλληκαρι ῶν. Οὐδέποτε οἱ τελευταῖοι δέβεια θὰ ἐ φανταζοντο πλέον ἐοξασμένες δύσεις, ὄχι μόνον στὸν οὐρανὸ, ἀλλὰ καί στὴ ζωή, των ἀπὸ τὰς φετεινάς. Οἱ νέοι εἶνε στρα τιῶται στὰ σύνορα, τὰ σαλόνια καί τὰ κέν τρα τοὺς ἀποζητοῦν καί ἡ μικροῦλα ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ διβανιοῦ, μαζευμένη σὰν γατίτσα, καί πάνω ἀπὸ τὴν ᾳγκα τοῦ τσα γιοῦ, ποῦ τῆς θωπεύει ἁπαλὰ τὰ διάφανα τῶν ματιῶν της πέταλα, κυττάζει ᾠρα —ἀκουμπᾷ τὴν ἀνία της, εἰς τὰς διηγή σεις, κομπλιμέντα, φλέρτ ἴσως, τοῦ κυρίου ποῦ ἀριθμεῖ ἄνω τῶν σαράντα Ἰανουαρίων καί τοῦ ὁποίου τὰ μάτια ἔχουν ἕνα περίεργο χαμόγελο, νεανικὸ θάλεγε κανείς, τὸ πρό σωπο ἕνα προσωρινὸ ρόδισμα ἐλπίδος—ἓξ γέλασμα θαλπωρῆς μέσ' στὸ Γεννάρη. Καί ἡ δεσποινὶς σταμάτησε τὰ μάτια του πάνω του, ἀφαιρέθηκε. Καί ὁ κύριος μὲ τὰ γκρί ζα μαλλιὰ ἀπολαμβάνει ἁπλήστα τὴν ἀ νέλπιστην προσοχὴν ποῦ τοῦ προσφέρεται, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται νὰ μάθῃ ἂν εἶνε προ σοχὴ προσφερομένη πρὸς αὐτὸν πράγματι, σταμάτημα στὰ λόγια αὐτοῦ, ἢ νοσταλγικὸ κάλεσμα στελλόμενο μακρυά...

⁂

Αἱ κυρίαι τοῦ Λονδίνου, ἐδιάβαζα προ χθὲς σ' ἕνα ἀγγλικὸ περιοδικό, ἔχουν μιὰ πραγματικὴ εὐκαιρία νὰ ντυθοῦν καλλίτε ρα. Τὴν εὐκαιρία τὴν δίδει ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος (ἰδοὺ ποῦ δίδει καί κάτι ἐπί τέ λους). Τὰ γερμανικὰ ἕτοιμα φορέματα, ποῦ συνηγωνίζοντο, ἕνεκα τῆς φθήνειας των, τὰ λονδρέζικα καί εἰσήγοντο στὴν Ἀγγλία, ἐκλείσαν. «Τὸ γοῦστό μας θὰ μεταρρυθμισθῇ», γράφει ἡ ἀρθογράφος, «θὰ ἀποκτήσωμεν περισσοτέραν καλαισθησί αν, ὅταν ξεσυνειθίσωμεν τῆς γερμανικὲς σινοαζερί. Ἡ Γερμανία μᾶς γελοῦσε μέχρι τοῦδε μὲ τὴ φθήνεια της.» Θὰ πῆτε χαμη λὸς πατριωτισμὸς, γεμᾶτος ἐμπορισμό. Καί ὅμως εἶνε εἰλικρινὴς καί ἀληθινὸς, ἀλη θινότερος ἀπὸ τὰ ὑπερλυρικὰ παραλήρημα τα περί ἐλευθερίας τῶν ἐθνῶν καί προστα σίας τῶν ἀδυνάτων.

⁂

Μονόλογος κυρίας·

«Ἡ ζέστη ἐξακολουθεῖ. Ἡ ὑπαίθριος ζωὴ τῆς Ἀθήνας δὲν διεκόπη. Πόσο θὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτό; Μπορεῖ νὰ εἶνε καλὸ γιὰ μερικοὺς, γιὰ ὡρισμένη τάξι, ἀλλὰ τέ λος πάντων πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του ὁ οὐρανὸς πῶς οἱ σύζυγοί μας ἔκαμαν τόσα ἔξοδα γιὰ τὴς χειμωνιάτικες τουαλέττες μας καί ὅτι περιμένομε νὰ τὴς φορέσωμε. Ἔτσι θὰ καθόμαστε τώρα; Μὲ σταυρωμέ να τὰ χέρια; Τώρα ὁ σύζυγός μου θὰ ὀρῇ ἀφορμὴ νὰ παραπονεθῇ (μέσα του, ου σικά) γιὰ τοὺς λογαριασμοὺς ποῦ πλήρω σε. Ὦ, οὐρανέ, δὲν φείδεσαι τῆς ἡσυχίας καί γαλήνης τῶν πτωχῶν συζύγων μας ;

ΓΝΩΜΑΙ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ γυναῖκα ἔχει πολὺ περισσότερο θάρρος ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Πολλοὶ ὀλίγοι ἄνδρες θὰ ἔγαιναν ἔξω μὲ μαῦρα μαλλιὰ τὴ μιὰ μέ ρα καὶ τὴν ἑπομένην ξανθά.

⁂

Ὁ ἄνθρωπος διττῶς μετανοεῖ στὴ ζωή του· γιὰ ὅ,τι ἔκαμε καί γιὰ ὅ,τι δὲν ἔκαμε.

⁂

Ὅλες ἡ γυναῖκες εἶνε ἐκ γενετῆς ζητιά νοι. Ἐπὶ δύο χιλιάδας χρόνια τώρα ἀπο κτοῦν ὅ,τι θέλουν, ὄχι κερδίζοντάς το, ἀλλ' ἁπλῶς ζητοῦντάς το.

⁂

Ὅ,τι κι' ἂν δώσῃς σὲ μιὰ γυναῖκα πάν τα θὰ ζητήσῃ περισσότερο.

⁂

Ἡ γυναῖκα ἦρθε στὸν κόσμο γιὰ ν' ἀκομ πανιάσῃ τὸν ἄνδρα στὸ σωστὸ κ. εἰδί, ν τιβίτυ, πολλοὶ ἄνδρες, φαίνεται χρειάζον τα: ὁλοκλήρη ὀρχήστρα.

⁂

Πολλοί, πρώτης τάξεως ἀρομεῖς ὡς τὸν ἀρόμον τοῦ ἔρωτος, σκόνταψαν κι' ἔπεσαν μέσα στὸ λάκκο τοῦ γάμου.

⁂

Ἡ ἀριστοκρατία εἰς τὸ ντουέτο τοῦ ἔρω τος εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνυπόφορες κα κοφωνίες.

⁂

Μιὰ γυναῖκα ποῦ ζητᾷ καιρὸν νὰ σκε φθῇ καὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς μίαν πρότασιν γά μου, χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχῃ μεγάλην πεποίθη σιν εἰς τὸν ἄνδρα ποῦ τὴ ζήτησε.

⁂

Οὐδέποτε θὰ σὲ συγχωρήσῃ μιὰ γυναῖκα, ἂν θυμᾶσαι τὴν ἀκριβῆ της ἡλικίαν ἢ τὸ ἀληθινὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν της.

⁂

Ἕνας κοῦκος δὲν φέρνει τὴν ἄνοιξι βέ βαια, μιὰ γυναῖκα ὅμως μπορεῖ νὰ φέρῃ κατακλυσμό.

⁂

Φαίνεται πῶς ἡ γυναῖκα γεμίζει τὴ μύτη της πούδρα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πειράζῃ τοὺς ἄνδρας.

⁂

Ἡ γυναῖκα ποῦ θὰ προτιμοῦσε νὰ εἶνε εἰλικρινὴς σ' ἕναν ἄνδρα καί ὄχι νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, δὲν ἐγεννήθηκεν ἀκόμα.

⁂

Ὁ ἄνδρας ὑημιουργεῖ τὴν ζωήν του, ἡ γυναῖκα διναιολογεῖ τὴν ἰδικήν της.

Ὁ πεσεινὸς

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΝΑ ΤΑ ΠΑΪΑΚΟΛΟΥΘΗΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΑΙ ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΣΠΟΡΤΣΜΕΝ

ΜΕΡΣΙ !

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΔΙΑ ΤΗΝ «ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«... Σὰν τὰ σφριγηλότερα Ἀμερικὰ νοαγγλικὰ περιοδικά». Ἐφημερίς «Ἐμ πρόν».

⁂

«... Ὁ ἀκατάβλητος Γαβριηλίδης ἑ ξακοντίζει σήμερα τὴν «Κυριακῆν»... Ἐφημερὶς «Καιροί».

⁂

«... Ὕλη διαλεγμένη, ποικίλη, θα σκεβαστική, ἐυφυΐκτη, γιὰ ὅλους...» Ἐ φημερὶς «Νέα Ἑλλάς».

⁂

«... Σὰν Ναπολιτάνικη γρανίτα...» Ἐφημερὶς «Ἔθνος».

⁂

« .. Ζωηρότατον, πλούσιον ἰδίς εἰκό νας καὶ ὕλην, πλῆρες ἐνδιαφέροντος εἰς κάθε σελίδα, καλλιτεχνικώτατον καὶ πρω τοτυποτατον...» Ἐφημερὶς «Νέα Ἡμέ ρα».

⁂

«Κυριακὴ—Μελῳδία Καβαλερίας Ρου στικάνας». Τηλεγράφημα ἑνὸς τῶν καλ λιτέρων λογίων μας.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ

«Λαμπρὸν περιοδικὸν» —«Φυλακισμένο Αἰγιοτάκι».—«Ἀπαραίτητον ἰδίως διὰ τὴν μεσαίαν τάξιν—ἀναπληροῖ σπουδαίαν ἔλλειψιν»—Δημ. Παπαδόπουλος, δικηγό ρος.—Θὰ ἔχῃ μεγάλην κυκλοφορίαν εἰς Σύρον τὸ ὡραῖον φύλλον σας», Βρετάρια Βάουστ.—«Τὸ κάλλιστον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκδιδομένων περιοδικῶν», Μ. Π. Ἀτη άκος». «Περιοδικὸν ἀνώτερον παντὸς ἄλ λου», Σ. Περιστιόπουλος. «Εἶδα τὸ πρῶτο φύλλο. Μ' ἐνθουσίασε.» «Ναυτόπουλον Χαλκίδος».—«Τὸ ὠφελιμότερον περιοδι κὸν», Γερ. Μαγκλιβέρος.—«Τὸ περιοδικόν σας μ' ἐνθουσίασε», Σωτήρης Εὐαγγελί δης.—«Δὲν ἐνθυμοῦμαι ὁ Ἑλληνικὸς τύ πος νὰ ἔφερεν εἰς φῶς περιοδικὸν σὰν τὸ δικό σας. Κάθε τι ποῦ διάβαζα ἦταν καὶ μία θαυμασία ἔκπληξις.» Πικρ. Καλαμα τιανόπουλος».—"Ἡ «Κυριακὴ» — ἀλλὰ ποῦ χῶρος διὰ νὰ σᾶς ἀναφερωμεν ἔστω καὶ μιὰ λέξι ἀπὸ τὰς ἑκατοντάδας ἐπιστο λῶν ποῦ ἐλάβαμε ;

ΛΑΙΚΑ ΨΕΥΔΗ

«Μάλιστα, κύριε. Ἐγὼ καί ἡ σύζυγός μου ἐζήσαμε μαζί 30 ὁλόκληρα χρόνια χω ρὶς ποτὲ νὰ δώσῃ οὔτε μιὰ φορὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ἀφορμὴ γιὰ καυγᾶ.»

⁂

«Ὁ ἄνδρας μου οὔτε καπνίζει, οὔτε πί νει σπίρτα.»

⁂

«Δὲν πιστεύετε πῶς σᾶς λατρεύω, δεσποι νίς; Δὲν ἀγάπησα ποτὲ ἄλλη στὸν κόσμο. Τὸ ὄνειρόν μου εἶνε νὰ γίνετε σύζυγός μου —δὲν ἀπόβλεψα ποτὲ εἰς χρήματα.»

⁂

«Ἡ Ἑλληνικὴ ὀπερέττα τοῦ κ. Μπο μπὸ εἶνε μελόδραμα ἐντελῶς πρωτότυπον.»

⁂

Ἀπὸ ἄρθρον Ἕλληνος κριτικοῦ·

«Χθὲς ἀνέγνωσα τὸν νέον τόμον τῶν ποιημάτων τοῦ κ. Α. καί νομίζω κλπ.»

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους, κυρίους Γρηγ. Ξενοφιόπουλον καί Θρασὴν Φριντάκην, Λάρισσαν. Ἄπαντησεις διαγωνισμοῦ ἐλήφθησαν. Εὐστράτιον Μανωλόπουλον, Πειραιᾶ. Ἐλάβομεν, θὰ δημοσιευθῆ. Ἄνδρ. Βερροιόπουλον. Στείλτε τίποτα φαιδρότερο καί νὰ εἶνε βραχύ, κάτι ἀπὸ τὸν τόπον σας, ἕνα ἔθιμο, ἕναν τύπο, ἕνα ἀνέκδοτο. Νίκον Φραγκονικολόπουλον. Μέχρι τοῦδε ἐπιστεύαμε πῶς μπορεῖ κανείς μ, ἕνα σμπάρο, καμμιὰ φορὰ, νὰ σκοτώση δυὸ τρυγόνια. Τὰ δυὸ τρυγόνια, ἡ τσελιγκοπούλα καί τὸ τσοπανόπουλο, ἔπεσαν, ἀλλιὰ καί ὁ γέρο πλάτανος; Γίνεται αὐτό; Τὰ ἀστεῖα νοστιμώτατα. Τὰ βλέπετε εἰς τὸ παρὸν φύλλον. Ἰωσὴφ Ραφτόπουλον. Ἐλήφθη. Θὰ δημοσιευθῆ. Εὐχαριστοῦμεν. «Ναυτόπουλο Χαλκίδος», Χαλκίδα. Αἱ καταχωρίσεις πληρώνονται πρὸς 3 λεπτὰ ἡ λέξις καί δημοσιεύονται εἰς τὴν 14 ἢ 15 σελίδα. Σχετικῶς μὲ τὰ διηγήματα, τί ἐννοεῖτε; Μᾶς γράφετε περισσότερα; Εὐάγγελον Οἰκονομόπουλον, Τρίπολιν. Γιατί τόσο σχοινοτενὲς καί τόσο βλιβερό; Στείλατε κάτι φαιδρό. Εἶσθε νέος, ἡ ζωὴ γελᾷ γύρω σας· ἂν δὲν γελάσετε τώρα, πότε περιμένετε; Ἔχετε καιρὸ γιὰ στεναχωρούς. Μὴ διάζεσθε. Γεράσ. Διον. Μαγκλιβέραν, Μεσολόγγιον. Πῶς ἐννοεῖτε τὴν ἀντίπροσωπείαν; Σωτήριν Εὐαγγελάδην, Κοζάνην. Ἐλήφθη τὸ γράμμα σας διὰ τὸν διαγωνισμόν. Δὲν μᾶς στέλλετε καί κανένα ἀνέκδοτο ἀπὸ τὸν τόπο σας, κανένα ἔθιμο (σύντομα ὅλα), καμμιὰ φωτογραφία περίεργη πρὸς δημοσίευσιν; Περιμένομεν. «Πειφρον. Καλαματιανόπουλον», Καλάμας. (Τὰ περί μαθητικῆς φάλαγγος ἀργότερα. Εἰς τὸ τρίτον φύλλον τῆς «Κυριακῆς» θὰ ἴδητε ὅλα λεπτομερῶς. Αἱ καταχωρίσεις δημοσιεύονται πρὸς 3 λεπτὰ ἡ λέξις ἐς τὴν 14ην ἢ 15ην σελίδα. Α. Σ., Θήβας. Ἐλάβομεν. Τὸ δεύτερον λέτε πῶς ἐδημοσιεύθη. Τότε; Περιμένομεν νὰ μᾶς στείλετε τίποτε δικό σας ζουμερὸ, σύντομο καί ἀστεῖο. Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν «Διαγωνισμόν» ἐδόθη ὅπου πρέπει. Π. Η. Κωτσάκην. Εὐχαριστοῦμεν. Ἂν ἐγκριθῆ, θὰ δημοσιευθῆ. «Ὀρφέα», Θήβας. Ἐλήφθη. Θὰ τὸ κυττάξωμεν. Μπορεῖτε νὰ μᾶς στείλετε τίποτε βραχὺ καί ἀστεῖο; Π., Μεσολόγγιον. Ἐπίσης. Νὰ γράφητε ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Εἶνε ἀδύνατον νὰ δοθῆ εἰς τὸ τυπογραφεῖο χειρόγραφο γραμμένο καί ἀπὸ τὰς δύο πλευράς. Δδα Π. Μ., Θεσσαλονίκην. Ἐλήφθη. Ἂν ἐγκριθῆ, θὰ δημοσιευθῆ. Δδα Μ. Φ., Λευκάδα. Περιμένομεν τίποτε δικό σας. Κὰν Ρ. Εἶσθε πανδρεμένη καί εἶσθε κατὰ τοῦ γάμου; Γιατί τόσο τραχὺ μᾶς τὰ λέτε; «Α.Β.Γ.» Πάτρας. Ἐλήφθη. Ἂν ἐγκριθῆ, θὰ δημοσιευθῆ. Δὲν κατορθώσαμεν νὰ κυττάξωμεν καλὰ ὅλα τὰ χειρόγραφα, ἐπειδὴ εἶμεν ἀδύνατον νὰ φανταισθῆτε τί ἔρθασε καί τί κατραφθάνει στὰ γραφεῖά μας διαρκῶς. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει σχέσιν, φυσικά. Ἐξακολουθεῖτε νὰ μᾶς στέλλετε. «Δδα Νιτούς», Πειραιᾶ. Καί δέδεια θεχόμεθα τὴν συνεργασίαν κυριῶν καί δεσποινίδων. Τὴν ἐπιζητοῦμεν μάλιστα. Ὅσον διὰ τὴν ἐρώτησίν σας πῶς μπορεῖτε νὰ δημοσιεύητε κάτι ποῦ δὲν θάξιν κριθῆ, σᾶς παραπέμπομεν εἰς τὴν σελίδα τῶν καταχωρίσεων. Ἐκεῖ δύναται νὰ δημοσιευθῆ πρὸς 3 λεπτὰ τὴν λέξιν. «Ῥαφτσιώτισσαν», Κέρκυραν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Στείλατέ μας τίποτε ἀπὸ τὴν ὡραίαν καί ὀνειρώδη πατρίδα σας. Γιάγκον Ἀνθίλλην, ἐνταῦθα. Τὸ ἐλάβομεν. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειράν του. Μ. Π. Ἀσημᾶκον, Πειραιᾶ. Γράψτε τίποτε πιὸ καλλίτερα. Γιὰ τοὺς στίχους, μὴ διάζεσθε νὰ δημοσιεύσητε. Στεῖλτέ μας πρῶτα τίποτε σύντομο, κανένα ἀνέκδοτο, ἀστεῖο. Στὴν ποίησι κανείς καμμιὰ φορὰ ἀναγκάζεται νὰ πῆ πράγματα, ποῦ θὰ ἐξέπληττον ἴσως καί τὸν ἴδιον ἂν τὰ ἔβλεπε τυπωμένα. Τοὐλάχιστον ἐμένα μὲ κατεπλήξατε ὅταν ἐδιάβασα πῶς τὰ τρυγόνια οὐρλιάζουν. Οὔτε ὑπάρχει σπουδαῖος λόγος νὰ θρηνῆτε, ἐπειδὴ οἱ βάτραχοι φωνάζουνε μόνο. Βρετὼριαν Βόουστ (αὐτὸ εἶνε τέλος πάντων τὸ ὄνομα;) Σύρον. Δεχόμεθα εὐχαρίστως τὴν πρότασίν σας καί περιμένομεν τὰς Συριανὰς σίλου ἔντας. Ἂν πρόκηται περί περιέργων τινῶν καί καμμιὰ μικρὴ φωτογραφία δὲ θὰ ἦταν ἄσχημη· τί λέτε; Δημ. Παπαδόπουλον. Ἐλάβομεν καί εὐχαριστοῦμεν. Θὰ δημοσιευθῆ. Πέτρον Πετρολέκα. Εὐχαριστοῦμεν. Τὸ δημοσιεύομεν. Περιμένομεν καί κανένα πεζό.

Εἰς ὅσους δὲν προσθέσομεν νὰ ἀπαντήσωμεν, τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ περιμένουν μέχρι τοῦ ἑπομένου φύλλου.

Η ΒΙΒΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ἡ Βιβλος τοῦ Διαβόλου εὑρίσκεται εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν ἀνακτόρων τῆς Στοκχόλμης, ἐν Σουηδίᾳ. Εἶνε μία πελωρία ἐν γραφῇ τῶν Γραφῶν, γραμμένη εἰς 300 φύλλα περγαμηνῆς χονδρῆς. Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ἐχρειάσθησαν 500 χρόνια ἀπὸ τῆς 8ης δηλ. μέχρι τῆς 13ης ἑκατοντάετηρίδος, ὅπως γίνῃ ἡ ἀντιγραφή, ἡ ὁποία εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε τοποθετεῖται εἰς ἰδιαίτερο μεγάλο τραπέζι. Ἄλλη ὅμως παράδοσις βεβαιοῖ ὅτι ἡ ἐργασία ἐγίνετο μὲ μιὰ νύκτα ὑπὸ ἑνὸς μοναχοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδοήθει ἡ Α. Μ. ὁ Διάβολος, ὅστις μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν μάλιστα τοῦ ἔργου ἐχάρισε τὴν εἰκόνα του στὸν καλόγηρο, αὐτὴν ποῦ θέλει ὁ ἐπισκέπτης στολίζουσαν τὸ ἐξώφυλλον καί χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἐδόθη τὸ ἀνωτέρω ὄνομα εἰς τὴν Γραφήν. Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ χειρόγραφον μετεφέρθη ἀπὸ τοὺς Σουηδοὺς ἐκ Πράγας, κατὰ τὸν τριακονταετῆ πόλεμον.

ΔΙΑ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΔΕΣ

— Προσπαθήστε νὰ συνηθίσετε τὸ παιδί σας νὰ κοιμᾶται χειμῶνα, καλοκαίρι μὲ ἀνοιχτὰ παράθυρα. Εἶνε τὸ μόνο μέσον ποῦ θὰ τὸ καταστήση ἀπρόσβλητο ἀπὸ κρυολογήματα.

— Μερικαί μητέρες νομίζουν ὅτι ὅσο περισσότερες φανέλλες καί βαρύτερα ροῦχα φορέσουν στὰ παιδιά των, τόσο καί καλλίτερα τὰ προφυλάσσουν. Εἶνε πλάνη εἰς τὴν ὁποίαν ἂν ἐπιμένετε, δύνασθε νὰ κατορθώνετε τὴν ὑγείαν τοῦ παιδιοῦ. Δώσατε στὸ παιδί σας ἥλιον, ἀέρα καί κίνησιν. Αὐτὰ χρειάζεται γιὰ νὰ γίνῃ γερό.

— Ὁ κανονικὸς ἀριθμὸς τῶν παλμῶν γιὰ τοὺς μεγάλους εἶνε 70 κάθε λεπτό. Σὲ μεγάλο πυρετὸ φθάνει καί 140, σπανιώτατα περισσότερο.

— Ποτὲ νὰ μὴν ἐπισκέπτεσθε δωμάτιον ὅπου εἶνε ἄρρωστος πάσχων ἀπὸ μιασματικὴν ἀσθένειαν, ὅταν εἶσθε ἱδρωμένος, κουραδμένος ἢ ἔχετε ἄδειο τὸ στομάχι. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ὑπόκειται κανείς εὐκολώτερα εἰς τὸ μίασμα.

— Ὅταν ἀλλάζετε ἕναν ἐπίδεσμο, μὴν ξεχνᾶτε νὰ ἔχετε πάντοτε τὸν νέον ἕντελῶς ἕτοιμον ὥστε νὰ τὸν δάλετε ἀμέσως.

— Νὰ δίδετε φαγητὸ στὸ σκύλο σας μόνον ἅπαξ τῆς ἡμέρας.

— Συχνὴ ἀλλαγὴ διαίτης στὰ καναρίνια, τὰ κάμνει νὰ κελαδοῦν ὡραιότερα.

— Εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν ὁ σκύλος εἶνε πειὸ γέρος ἢ ἕνας ἄνθρωπος εἰς ἡλικίαν 80.

— Διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος, μὴ κρεμᾶτε ποτὲ τὸ κλουβί μὲ τὰ καναρίνια σας μέσα σὲ δωμάτιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον λείπει φωτιὰ ἢ θέρμανσις.

— Λίγο θειάφι ἂν ρίχνετε κάθε τόσο στὸ γάλα ποῦ δίδετε στὸ γατάκι σας, προλαμβάνετε πολλὲς ἀσθένειες.

— Ἂν κρεμάσετε ἕνα σακκουλάκι μὲ θειάφι μέσα στὸ κλουβὶ τοῦ πουλιοῦ, ἀπομακρύνετε κάθε ἔντομο.

— Οἱ παππαγάλοι δὲν πρέπει νὰ τοποθετοῦνται εἰς μέρη ὅπου ἀκοῦουν δυσαρέστους ἤχους, βλασφημίας ἢ σφυρήματα παιδιῶν. Θὰ τ' ἀπομιμηθοῦν ὅλ' αὐτά, θὰ τὰ ἐπαναλαμβάνουν διαρκῶς καί θὰ σᾶς γίνουν ἀνυπόφοροι.

— Ἂν προσθέσετε λιγάκι μονάχα στύφι στὸ νερὸ, τὸ καθαρίζετε χωρὶς νὰ ἔχετε ἀνάγκην νὰ τὸ διϋλίσετε.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟΝ
ΘΑ ΣΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΝ ΓΙΑ
ΤΗ ΜΟΔΑ Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΕΣ
ΜΟΔΙΣΤΕΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΚΗΟ Ο ΜΙΚΡΟΣ

Ὁ πατήρ.—Τώρα, Τάκη, πές μου γιατί σὲ τιμώρησα;

Ὁ Τάκης.—Ἔτσι εἶνε πάντα, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς μὲ ἀγανάκτησι· μὲ τσακίζεις στὸ ξύλο κι' ὕστερα δὲν ξέρεις γιατί τὸ κάνεις.

ΑΚΡΙΒΗΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ

— Τί ἰδέα ἔχεις γιὰ τὸν Πατσούλη;

— Αὐτός; Εἶνε ἄνθρωπος ποῦ σοῦ βίνει σβερκιὲς μπρὸς στὸ πρόσωπό σου καί σοῦ βγάζει τὸ μάτι πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη σου.

ΠΟΛΥ ΣΤΕΝΟΣ

— Εἶνε στενὸς φίλος σου;

— Πολὺ στενός, δὲ θὰ μὲ βάνειζε οὔτε μιὰ δεκάρα.

25 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΙΒΛΙΑ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Πῶς, θὰ πῆτε; Ἰδού. Μὲ 5 μόνον δραχμὰς ἐγγράφετε τὰ παιδιά σας δι' ἓξ μῆνας συνδρομητὰς εἰς τὴν

ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ

Καὶ λαμβάνετε καὶ τὰ 16 μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα τεύχη

ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ἡ συνδρομὴ θὰ λογίζεται ἀπὸ τοῦ 17ου. Μόνον τὰ 5 μυθιστορήματα, ποῦ περιέχουν τὰ 15 τεύχη, θὰ σᾶς ἐστοίχιζον 25 δραχμὰς δηλαδὴ προσφέρομεν,

5 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΑΞΙΑΣ
25 ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΩΡΕΑΝ

Ἡ «Νέα Γενεὰ» εἶνε ἔργον ἀφιερωμένον, αὐστηρῶς καί ἀποκλειστικῶς, εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ Ἑλληνόπαιδος.

ΞΕΡΕΤΕ ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ;

Τὰ παιδιά σας; Εἴσθε βέβαιοι ὅτι ἡ πνευματικὴ τροφὴ μὲ τὴν ὁποίαν τρέφεται τὸ μυαλό των εἶνε καθαρὰ καί ὑγιής; Προλάβατε τὴν ἐπίδρασιν ἀκαθάρτων ἀναγνωσμάτων. Ἐγγράψατέ τα εἰς τὴν «Νέαν Γενεάν». Γραφεῖα («Ἀκροπόλεως»), Ἀθήνας

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια καί τέλος)

φαιδόν. Κάθε φορὰν εὕρισκε καί νέαν δι καιολογίαν, ἕως ὅτου τέλος, ἀπὸ ἐντροπὴν, ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἐνῷ ὅμως ὁ Ναπολέων διεξῆγε πατανικὸν ἀγῶνα, ἐν μέσῳ μυρίων κακουχιῶν καί κινδύνων, ἡ κυρία εὕρισκε παραμυθίαν εἰς τοὺς ἱππότας, ποὺ περιεστοιχίζοντο τὴν ἀκολουθίαν της. Ἐόδθη πάλιν τόσον εἰς τὴν πολυτέλειαν καί σπατάλην, ὥστε τὰ χρέη της ἔφθασαν τὰ 2 ἑκατομμύρια φράγκων καί μιὰ καλὴ ἡμέρα τὸ ἀναπόφευκτον τέλος ἔρθασε. Ὁ Ναπολέων ἐπέτυχε τὸ διαζύγιον καί εἶδε ἐκείνην ἐν μέσῳ δακρύων καί ἀπελπισίας ἀντικαθιστάμενην ὑπὸ τῆς Μαρίας Λουΐζης τῆς Αὐστρίας.

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τελειώνουν αἱ ἡμέραι τῆς δόξης καί τῶν ἐρώτων τοῦ Ναπολέοντος. Εἰς τὴν νέαν σύζυγον δὲν εὗρεν εἰμὴ ἀγέρωχον ἀδιαφορίαν καί ψυχρότητα. Ἡ εἴδησις τῆς πτώσεώς του δὲν ἐπροκάλεσε οὔτε μιὰ λέξι συμπαθείας εἰς τὰ χείλη της, ὅτι δὲ, ἐξ ἔτη ἀργότερα, ὁ Ναπολέων ἀπέθνησκεν ἐξόριστος εἰς τὴν Ἁγίαν Ἑλένην, ἔλεγεν εἰς τὸν ἰατρόν του· «νὰ δάλετε τὴν καρδιά μου μέσα σὲ σινόπνευμα, νὰ τὴν πᾶτε στὴ Μαρία Λουΐζα καί τῆς πῆτε πῶς τὴν ἀγάπησα πάντα καί ποτὲ δὲν ἔπαυσα νὰ τὴν ἀγαπῶ», ἐκείνη ὡρκίζετο αἰώνιον ἔρωτα εἰς τὸν μονόφθαλμον Νίππεργ, ἐν βαιοῦσα ὅτι «οὐδέποτε ἠθάνθη τὸ παρκμιρὸν γιὰ τὸν Ναπολέοντα, ἂν καί δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ ξεχάσῃ ποτὲ ὅτι ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ τέκνου της.»

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΚΚΙΝΟ Η ΓΑΛΑΖΙΟ ΑΙΜΑ

Ὑπὸ Ε. ΜΟΓΚΟΜΕΡΥ

«Ἀγαπητὲ Λοῦ·

Τὸ παρὸν εἶνε τὸ τελευταῖο γράμμα ποῦ σοῦ γράφω, ἐπειδὴ ἀπὸ αὔριο ἀλλάζω ζωήν. Στὴς τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα θὰ γίνω κυρία. Φυσικὰ καί ἐσὺ καί ἐγὼ ξέρομε πῶς δὲν εἶμαι εἰμὴ ἁπλῆ ἰμιτασιόν, ἀλλὰ μὲ τὴν ποίκα ποῦ ἔχω καί τὰ θαμαντιτιά μου, κανένας θὰ μ' ἔπερνε διὰ γνησίαν κυρίαν.

Λοῦ, ἤθελα νὰ ξέρα πόσες γενεὲς πρέπει νὰ περάσουν γιὰ νὰ γίνῃ μία ἀληθινὴ κυρία. Ἴσως ἡ κόρη μου νὰ γίνῃ. Ἂν ὄχι τότε ἡ κόρη της· ἐγὼ ὅμως θὰ μείνω πάντοτε ἁπλῆ ἰμιτασιόν.

Ἡ γιαγιά μου ἐδούλευε σκληρὰ ὅλη μέρα γιὰ νὰ κατασταθῆ ἱκανὴ νὰ στέλνῃ τὴν μητέρα μου σχολεῖο καί ἡ μαμά μου μὲ βοηθοῦσε στὸ μαγαζὶ γιὰ νὰ ἔχω ὧρες νὰ παιγκίνω στὸ χαρβιδεσκαλεῖς καί μάθω τοὺς χοροὺς τῆς μόδας ὅταν ἤμουν ἀκόμη ἑξ χρονῶν. Ἐγὼ θὰ κάμω τὸ καθῆκόν μου στὰ παιδιά μου ποῦ θὰ γεννηθοῦν. Τὰ βλέπω ἀπὸ τώρα νὰ μοῦ τεντώνουν τὰ χεράκια τους καί νὰ μοῦ λένε· «τί θὰ γίνομε μαμμά;» Ἐγὼ θὰ τοὺς δώσω ἕνα καθὼς πρέπει πατέρα. Ναί, Λοῦ, εἶνε μικροκαμωμένος ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, μοῦχεται ὡς τὸν ὦμο· εἶνε παχὺς, γέρος καί κακοφορεσμένος. ἀλλὰ ἔχει ἕνα ὄνομα ποῦ μαγεύει κάθε ἕναν στὴ Νέα Ὑόρκη, μιὰ ὑπογραφὴ ποῦνε καλὴ γιὰ πολλὲς χιλιάδες δολλάρια. Φαντάσου ὅτι σ' αὐτὸ τὸ περιώνυμο ὄνομα θὰ κολλήσῃ τὸ δικό μου. Μοῦ εἶπαν ὅλες, φυσικά, πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ ἤμουν ὑπερήφανος διὰ τὴν κατάκτησίν μου καί εἶμαι, ἐπειδὴ δὲν εἶνε μόνο τὸ χρῆμά μου ποῦ τὸν ἔπισε στὴν παγίδα, ἀλλὰ καί ὁ ἑαυτός μου. Εἶμαι ὠμορφη, Λοῦ. Ἔχεις τρία χρόνια νὰ μὲ ἴδῃς καί κάθε μέρα γίνομαι ὡραιότερη.

Εἶμαι ψηλὴ, ἔχω θεῖο ἀνάστημα, λεπτὰ πόδια, στῆθος γεμάτο καί κάθε τι πάνω μου δίδει τὴν ὑπόσχεσι γυναικὸς ποῦ ὡριμάζει. Αὔριον ἡ δεσποινὶς θὰ θυσιασθῆ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἱεροῦ γάμου καί ἡ μεταμόρφωσις θὰ εἶνε πλήρης. Θὰ γίνω κυρία.

«Ὦ, Λοῦ, γιατί ὁ μπαμπάς σου νὰ μὴ εἶνε κύριος καθὼς πρέπει; γιατί; Ἂς ἦταν ὅσοτος, ἂς ἦταν χαρτοπαίκτης, ἂς ἦταν ὅ,τι θέλετε, ἀρκεῖ νὰ ἦταν τζέντλμαν. Δυστυχῶς δὲν εἶνε παρὰ ἕνας παιδικὸς φίλος τοῦ μπαμπᾶ μου καί ξυλουργὸς μονάχα.

Ἐὺ ἤσουν ὑποχρεωμένος νὰ ἐργάζεσαι γιὰ νὰ συντηρήσαι καί πηγαίνεις στὸ Πανεπιστήμιο, ἐνῷ ἐγὼ ἔπλεα στὰ δολλάρια.

Καί ἐν τούτοις, μὲ ὅλη τὴν ἀνατροφὴ ποῦ ἔλαβα, αἰσθάνομαι ὅτι κάτι ἀνάποδο εἶνε μέσα μου. Εἶμαι μιὰ μέλλουσα μεγάλη κυρία, μιὰ ἰμιτασιὸν κυρία.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ μὲ ἀνησυχεῖ, εἶνε ὅτι ἴσως εἶμαι καί μιὰ ἰμιτασιὸν γυναῖκα.

Οἱ πρόγονοί μου εἶχαν κόκκινο αἷμα στὶς φλέβες των καί οἱ ἀπόγονοί μου θὰ ἔχουν, φυσικὰ, γαλάζιο. Στὶς δικές μου ὅμως τὶς φλέβες τρέχει νερὸ ἀντὶ γιὰ αἷμα.

Ἄκουσε, Λοῦ· σήμερα κλείσθηκα στὸ δωμάτιό μου καί ἐσφυγγάρισα τὸ πάτωμα τῆς σάλας τοῦ μπάνιου. Γονατισμένη μὲ μιὰ βούρτσα καί σαπούνι, παιδεύτηκα τόσην ὥρα, ἱδρωσα, κοπήκαν τὰ κόκκαλά μου, ἀλλὰ τὸ πάτωμα πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε καθαρό. Καί φαντάσου, ἐγὼ, ἡ ἐγγονὴ μιᾶς γυναίκας ποῦ σφυγγάριζε τὰ πατώματα ὅλου τῆς ζοῦ σπιτιοῦ καί τὰ σφυγγαρίζει ἀκόμη, καίτοι εἶνε ὀγδοήκοντα τοῦτες. Ὦ, Λοῦ, θὰ ἤθελα νὰ εἶχα τὴν τόλμη τότε νὰ φύγω μαζύ σου ἐκείνη τὴν νύκτα πρὸ τριῶν ἐτῶν. Θυμᾶσαι—τὸ φεγγάρι, τὴν θύρα ποῦ ἔριζε, τὸ γάτο ποῦ νιαούριζε ἀπαίσια, τὴν μυρουδιὰ τῆς δροσιᾶς στὰ χόρτα, τὸ λάλημα τοῦ γρύλλου—μιὰ οὐράνια θερινὴ νύκτα κομωμένη γιὰ ἔρωτα—τὰ λόγια τῆς ἀγάπης ποῦ εἴπαμε;

Ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ σηκωθῶ στὴς μύτες γιὰ νὰ μὲ φιλήσῃς, ψηλότερος ὅπως ἤσουν. Καί τὰ ἀγαπημένα σου μάτια γέμισαν πίκρα ὅταν ἀπεχωρίσθημεν. Λοῦ, εἶπες πῶς θὰ σ' εὕρισκα πάντα ὅπου καί ὅταν σὲ ἤθελα. Ὦ, πόσο σὲ χρειάζομαι τώρα.

Πόσες γενεὲς θὰ χρειασθοῦν στὰ πατελὰ τῶν παιδιῶν μας γιὰ νὰ γεννηθῆ μιὰ μεγάλη κυρία, Λοῦ;

Κάθε τί μοῦ φαίνεται ἀνάποδο ἀπόψε. Ἡ καρδιά μου πονεῖ καί δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ τίποτα.

Κύττα. Πάνω στὸ γραφεῖό μου ἔχω ἕνα πολὺ καλὸ δυσμολόγιο, ἕνα γαλάζιο δρομολόγιο ποῦ μοῦ λέγει πῶς ἡ ἀπόσταις ποῦ μᾶς χωρίζει εἶνε μόνο τέσσαρες ὧρες μὲ τὸ τραῖνο καί πῶς ἔχω ἀκόμα ἀρκετὴ ὥρα ν' ἀρπάξω τὸ τραῖνο καί νἄρθω σὲ σένα ποῦ ἀγαπῶ.

Ἂν ἔρθω, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ σοῦ στείλω τὸ παρὸν γράμμα. Ἂν δὲν ἔρθω, τότε δὲν πρέπει νὰ τὸ ἰδῇς. Θὰ τὸ κάψω.

Ἡ στιγμή μου ἔφθασε. Τὸ μέλλον μου εὑρίσκεται ὅλο στὰ χέρια μου. Δὲν χρειάζεται εἰμὴ θάρος καί ἀπόφασις. Οἱ πρόγονοί μου τὸ εἶχαν καί πολὺ μάλιστα. Θὰ τὸ ἔχουν οἱ ἀπόγονοί μου; Τὸ ἔχω ἡ ἰδία;

Ἡ δυστυχισμένη σου ΡΟΥΘ»

Ὁ γάμος ἑνὸς ἑκατομμυριούχου ἀξίζει δύο στῆλες στὴν πρώτη σελίδα κάθε ἕρη μερίδος τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἰκόνες τοῦ εὐτυχοῦς ζεύγους ἐκόσταζαν τοὺς ἀναγνώστες ἀπὸ τὴν πρώτη σελίδα. Ἡ καμαριέρα ἔβλωσε μιὰ τέτοια ἐφημερίδα στὸ πάτωμα καθὼς ἐταχτοποιοῦσε τὸ δωμάτιο τοῦ ἡ δεσποινὶς Ροῦθ, ἡ κυρία της, ἄφησε.

Ἐτίναξε ἕνα μικρὸ σωρὸ ἀπὸ στάχτη πάνω στὴν ἐφημερίδα καί ἔπεσε στὸ μέρος ποῦ ἦσαν αἱ εἰκόνες τῶν νεονύμφων. Ἐ σκέπασε τὰ μειδιῶντα πρόσωπα τοῦ μικροῦ σκοπικοῦ γαμβροῦ καί τῆς νύμφης— δὲν πείραζε ὅμως, ἐπειδὴ ἡ στάκτη ἦταν κρύα.

ΕΔΕΧΕΤΟ ΤΗΝ ΘΥΣΙΑΝ

Ἡ σύζυγος (μὲ ἀνησυχία).—Πέρω, ἀγαπητέ μου, ὅτι εὑρισκόμεθα ὑπὸ τρομερὰς συνθήκας. Ὅλα ἀκρίβηναν, ἀλλὰ νομίζεις ἀληθινὰ πῶς μποροῦμε νὰ ζήσωμε χωρὶς ὀπρατζία;

Ὁ σύζυγος.—Πρέπει, ἐκτὸς ἂν ὁ θεὸς θυντὴς μοῦ μεγαλώσῃ τὸ μισθό. Ἂν ὅμως δὲν γίνῃ τίποτα καί τὸ πρᾶγμα χειροτερεύσῃ, πρέπει νὰ ὑποκύψωμε. Μπορεῖς νὰ μαγειρεύῃς μόνη σου κι' ἐγὼ θὰ τρῶγω στὸ ρεστωράν. Ἄλλη θεραπεία δὲν ὑπάρχει...

Ο ΣΤΙΓΓΑΡΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

λίγο θόλομο στὴν καρδιά· ἀλλὰ δὲν διέκρινε πουθενὰ τὴ στρατιωτικὴ σιλουέττα τοῦ ἀγνώστου.

Ἡ συναυλία ἤρχισε. Ἡ μίς Μπουβερί ἐκάθησε στὸ πιάνο καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ τὴν ἀπαραίτητη μονῳδία, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ὑπνωτικὸ προοίμιο κάθε συγκεντρώσεως τοῦ εἴδους τούτου. Ἐδέχθη οὐχ ἧττον τὰ καθ' ὑποχρέωσιν χειροκροτήματα τῆς ὀμνυούσης, τὰ ὁποῖα διέκοψε ἡ φωνὴ ἑνὸς ἀποίκου ζητοῦντος μιὰ ρωμάντσα. Ἡ μίς Μπουβερὶ ἀπέφυγε νὰ κυττάξῃ τὸν Σὲρ Τζούλιαν καθὼς κατέβαινε ἀπ' τὴν ἐξέδρα καὶ δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ τοῦ ρίξῃ ἕνα ἐλέμμα, παρὰ μόνον ἀφοῦ ἐτραγούδησε ἡ κ. Κλάρκσον τὴν ζητηθεῖσαν ρωμάντσαν. Ἡ ἐπιτυχία της ἦταν κολοσσιαία καὶ τὴν ἐτίμησαν μὲ μπιζαρίσματα, ἀλλ' ἡ μίς Μπουβερί, ποὺ εἶχε συνοδεύσει μὲ τὸ πιάνο τὴν ἀοιδόν, κατευχαριστήθη ποὺ διέκρινε τὸ κατσουφιασμένο ὄψος τοῦ Σὲρ Τζούλιαν.

Ὅλος σχεδὸν ὁ πληθυσμὸς τῆς μικρᾶς πόλεως ἦλθε νὰ παραστῇ στὴ συναυλία καὶ δὲν ἐφείδετο χειροκροτημάτων. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ σάλα εἶχε κατασκευασθῇ ἐπίτηδες γιὰ παρόμοια θεάματα. Στὸ ἕνα ἄκρον εἶχαν φτειάσει γιὰ τοὺς ἠθοποιοὺς μία εἴσοδο γιὰ ν' ἀνεβαίνουν κατευθεῖαν στὴν σκηνή, ἐνῷ τὸ κοινὸν ἔμπαινε στὸ περίβολο ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρο. Πίσω ἀπ' τὴ σκηνὴ εἶχαν φτειάσει ἕνα εἶδος φουαγιέ, ὅπου ἀπεσύρετο ἡ κ. Κλάρκσον περιμένουσα νὰ μπιζαρίσουν τὰ τραγούδια της. Ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι ἐχρειάζετο νὰ βγαίνῃ στὴ σκηνὴ κάθε στιγμή, ἔμεινε ἐπάνω στὴν ἐξέδρα χαμογελῶντας χαριτωμένα. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐπήγαινε καὶ ἐκάθητο σὲ μιὰ θέσι ποὺ τῆς εἶχαν κρατήσει ἔπλα ἀπὸ τὸν μέγαν ἐκεῖνον ἄνδρα.

Οἱ ἄλλοι ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴ συναυλία δὲν τὴν ἐπεσκίασαν καθόλου. Ὁ σύζυγός της ἀπήγγειλε ἕνα σοβαρὸ μονόλογο, ἕνας ἐρασιτέχνης ἔδειξε τὴ χαλασμένη φωνή του ὡς βαρύτονος καὶ τέλος ἕνας ἄλλος κάτοικος τῆς πόλεως ἔκαμε τοὺς τοίχους τοῦ κτιρίου νὰ τρέμουν μὲ τὴν ὡς τενόρου φωνή του ὀψριλιάζων μιὰ ρωμάντσα ποὺ ἐπεγράφετο «Ὅταν τὸ χελιδόνι γτίζει τὴ φωλιά του». Ἡ κ. Κλάρκσον εἶχε γιὰ ὅλους ἕνα ἐνθαρρυντικὸ λόγο καὶ τοὺς ἐχειροκροτοῦσε ζωηρὰ, ἂν καὶ ἐφοβεῖτο μὴ νομίσῃ ὁ Σὲρ Τζούλιαν ὅτι ἐθαύμαζε ἀληθινὰ αὐτοὺς τοὺς ἀτζαμῆδες.

— Εἶνε ὑποχρέωσις νὰ χειροκροτῇ κανείς, εἶπεν ἡμιφώνως γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ἐκεῖνος. Εἶνε τόσο δειλοί. Γιὰ ἐλᾶτε στὴ θέσι τους! Ἐγὼ, νὰ σοῦ πῶ, δὲν αἰσθάνομαι καμμιὰ συγκίνησι ὅταν τραγουδᾶς. Σὲρ Τζούλιαν.

— Ἀ, αὐτὸ ν' ἀκούεται, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ μουσικοδιδάσκαλος.

Ἡ μίς Μπουβερὶ ἐκάθητο στὴν ἴδια σειρὰ καθισμάτων μὲ τὴ κυρία Κλάρκσον. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ ἄγγιζε τὸν τοῖχο καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη εἶχε παρακαθήμενον τὸν κ. Ράντφορτ. Βλέποντας μιὰ ἔδρα ἐλεύθερη ἀπὸ πίσω της, ἔκαμε νεῦμα στὸ κ. Χάκ νὰ τὴν πιάσῃ, καὶ ἔτσι ἐν ἀνέσει εὕρισκε μεγάλη διασκέδασι στὴς κριτικὲς τῶν δύο νέων περὶ τῶν ἐρασιτεχνῶν ποὺ ἔτραγουδοῦσαν στὴ σκηνή.

— Δὲν εἶν' ἄλλο ἀπ' τὸ χορὸ καὶ τὸ λαϊκὸ τραγούδι, ἔλεγε ὁ κ. Χάκ. Νὰ βλέπατε τὴς ἀδελφὲς Μπέλτον στὸ Λονδίνο... Ἐδῶ, ξέρετε, δὲν γίνεται καὶ τίποτε σπουδαῖο.

— Μπορεῖ, ἀπεκρίθη ὁ Ράντφορτ. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ ἔχουν ἀκροατήριο ποὺ νοιώθει καλλίτερα ἀπὸ σένα μουσική.

Αὐτὰ συνέβαιναν κατὰ τὸ διάλειμμα τῆς συναυλίας, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἐξέδρα ἦταν ἀδειανὴ καὶ εἶχαν ἀνοίξει τὴς δύο πόρτες γιὰ νὰ σχηματισθῇ ρεῦμα ἀέρος. Μερικοὶ θεαταὶ τοῦ κάτω μέρους τῆς σάλας εἶχαν βγῇ ἔξω, ἀλλ' ἔξαφνα τοὺς ἤκουσαν ποὺ γύριζαν πίσω τρέχοντας. Ἡ μίς Μπουβερὶ καὶ οἱ παρακαθήμενοί της ἐκύτταξαν νὰ δοῦν τί συμβαίνει, ἀλλὰ κάποιος θόρυβος προερχόμενος ἀπ' τὴν ἐξέδρα, τοὺς ἔκαμε ἀμέσως νὰ στραφοῦν. Ἡ νέα δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια της ὅταν εἶδε μέσ' στὴ μέση ἀπ' τὴ σκηνὴ τὸν ἥρωά της ποὺ ἐχαμογελοῦσε στοὺς θεατὲς, ἐφοροῦσε μπότες καὶ σπιρούνια ἀκριβῶς ὅπως τὸν εἶχε ἰδῇ τὴν ἄλλη φορά. Τὴν ἴδια στιγμὴ μὲ τὰ δύο χέρια του τεντωμένα ἔπαιλησε τὴν ὁμήγυριν μὲ τὰ δύο γεμᾶτα περίστροφά του.

— Ἐπάνω τὰ χέρια ὅλοι οἱ ἄνδρες, ἐφώναξε. Εἶνε περιττὸ νὰ κυρίες. Ἀλλὰ ὅσοι ἄνδρες δὲν θέλουν νὰ τοὺς ἔλθῃ καμμιὰ σφαῖρα, νὰ σηκώσουν ἀμέσως ψηλὰ τὰ χέρια.

Ἡ ἴδια διαταγὴ ἐπανελήφθη στὴν ἄλλη πόρτα καὶ ἕνας λῃστὴς μὲ πυκνὰ γένεια ἠπείλησε τὸ κοινὸ μὲ τὸ περίστροφό του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐνόμιζε κανεὶς πῶς εὑρίσκετο στὴ Βουλὴ σὲ μιὰ ψηφοφορία δι' ἀρσεως τῶν χειρῶν.

— Ἴσως ἔχετε ἀκούσει γιὰ μένα, εἶπε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἐξέδρα, κυττάζων μὲ τὸ μονόκλ του τὸ δάσος τῶν σηκωμένων χειρῶν. Ὀνομάζομαι Στιγγαρῆς.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός; ἠρώτησεν ἡ Χίλντα Μπουβερὶ μὲ μεγάλη ταραχὴ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαίνεται τρομαγμένη.

— Ἕνας κατάδικος ποὺ ἀπέδρασε... ὁ κομψευόμενος φυγάδικος, ἀπήντησε ψυχρὰ ὁ Ἄντφορτ. Τὸ ἐπορίμενα αὐτό. Τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε πάει στὴ Μελβούρνη ἡ κ. Κλάρκσον, τὸν εἶδαν μέσα στὸ κτῆμα.

Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ ἥρως τῆς Χίλντας. Ἕνας κατάδικος ποὺ ἀπέδρασε. Ἕνας κοινὸς φυγάδικος, ἕνας πρόσταχος κλέπτης

— Καὶ πῶς δὲν μοῦ τὸ λέγατε, εἶπεν ἀγανακτισμένη.

—Μὰ οὔτε καὶ τῆς κ. Κλάρκσον τὸ εἶπαν. Μᾶς τὸ εἶχε ἀπαγορεύσει ὁ σύζυγός της.

Ἡ Χίλντα ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸν Στιγγαρῆν καὶ τὸ ἐσταμάτησε ἀπάνω στὴν κ. Κλάρκσον. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ τὴν ἐγνώριζε ἔννοιωσε γιὰ βαθὺν κάποιον οἶκτο. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀσπρήτερο ἀπ' τὴν ἄσπρη μεταξωτὴ ρόμπα της καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς ἔγινε γεροντότερη κατὰ δέκα χρόνια. Ὁ σύζυγός της τὴν ἐπροφύλασσε μὲ τὸ σῶμά του. Δίπλα των ὁ Σὲρ Τζούλιαν ἐφαίνετο σὰν θεωθυντὴς ὀρχήστρας ποὺ ἐβαστοῦσε τὸν χρόνο μὲ τὰ χέρια του τὰ σηκωμένα πρὸς τὸν οὐρανό. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ μονόκλ ἐστυλώθη ἐπάνω στὸ σύντροφο τῆς μίς Μπουβερὶ χωρὶς νὰ σταματήσῃ οὔτε στιγμὴ ἐπάνω στὴ νέα.

— Ἔ, σιωπὴ αὐτοῦ κάτω, ἔκαμε αὐστηρῶς ὁ Στιγγαρῆς. Δὲν ἤρθα ἐδῶ μὲ

(Συνέχεια εἰς τὴν 15ην σελίδα)

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

1. ΔΡΟΜΟΣ ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ

Ἡ ἀπόστασις τοῦ δρόμου δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 100 μέτρα. Γιὰ παιδιὰ μικρότερα τῶν 13 ἐτῶν ὁρίζεται 50—70 μέτρα ἀναλόγως. Ὅσο περισσότερα ἐμπόδια συναντῆτε νὰ τοποθετήσετε τόσο διασκεδαστικώτερον γίνεται τὸ παιγνίδι. Τοποθετεῖτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, κατὰ πλάτος αὐτῆς, δύο σειρὰς σχοινίου, αἵτινες ἀπέχουν 15 βήματα. Τὸ σχοινὶ πρέπει νὰ ἐγγίζῃ στὴ γῆ. Κάθε δρομεὺς ὀφείλει νὰ διαβῇ ἀπὸ κάτω. Παραπέρα τοποθετεῖτε, ἂν ἔχετε, ἕνα καραβόπανο τεντωμένο, ὑπὸ τὸ ὁποῖον θὰ περάσουν, ἔπειτα ὁ δρόμος φράζεται μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀναποδογυρισμένα καθίσματα, παρακάτω δύο σειρὲς ἀπὸ μπουκάλες, οὕτως ὥστε νὰ τοὺς κάνουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν δυσκολώτερον τὸ διάβα (ὅποιος ἀναποδογυρίσῃ καὶ μίαν ἔστω τίθεται ἐκτὸς τοῦ παιγνιδιοῦ), μιὰ σειρὰ ἀπὸ τραπέζια, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει ν' ἀναποδογυρίσουν ἢ διαχωρίσουν ἀλλὰ νὰ περάσουν ὅπως μποροῦν γρηγορώτερα. Στὸ τέρμα κάθεται ἕνα κορίτσι μὲ ἕνα τριανταφυλλο ἢ ἄλλο ἄνθος. Ὅποιος πρωτοπάρει τὸ τριανταφυλλο κερδίζει. Γιὰ νὰ γίνεται ἀκόμη δυσκολώτερο τὸ παιγνίδι, μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως ὅσα βαρέλια εἶνε καὶ οἱ διαγωνιζόμενοι γυρτὰ πάνω στὴ γῆ καὶ ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. Οἱ διαγωνιζόμενοι μπαίνουν μέσα καὶ περμένουν τὸ σύνθημα γιὰ νὰ σπεύσουν νὰ ξεκινήσουν. Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, τοποθετούμενα εἰς διαφόρους ἀποστάσεις τοῦ δρόμου, θὰ ἐξελέγχουν ἐὰν κανεὶς τοθῇ ἐκτὸς τοῦ παιγνιδιοῦ.

2. ΔΡΟΜΟΣ ΜΕ ΑΛΛΑΓΗΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

Ὁρίζετε τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως καὶ τὸ τέρμα καὶ ἔπειτα τοποθετεῖτε εἰς διαφόρους ἀποστάσεις καθίσματα ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶνε φοῦστες, ποδιές, ὀμπρέλλες, σκουφοι, διαφόρων εἰδῶν καπέλλα, πανωφόρια κλπ. Οἱ διαγωνιζόμενοι καβάλλα εἰς ἄλογο ἢ γαϊδουράκι ἢ ἐπὶ ποδηλάτου, ἐκκινοῦν μόλις δοθῇ τὸ σύνθημα. Καθὼς περνοῦν ἀπὸ τὰ καθίσματα θὰ κατεβαίνουν, θὰ περνοῦν τὴν ποδιὰ ἢ τὴ φοῦστα καὶ θὰ ξανανεβαίνουν, ἔπειτα θὰ κατεβαίνουν πάλι, θὰ πέρνουν μιὰ ὀμπρέλλα καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τοῦ τέρματος. Ὅποιος φθάσει πρωτήτερα κερδίζει. Ἐννοεῖται ὅτι ἂν κανένος τοῦ πέσῃ ἡ ὀμπρέλλα ἢ τὸ καπέλλο ποὺ πῆρε ἢ τοῦ φύγῃ ἡ ποδιὰ, ἐξαιρεῖται τοῦ παιγνιδιοῦ.

3. ΔΡΟΜΟΣ ΜΕ ΔΕΜΕΝΑ ΤΑ ΓΟΝΑΤΑ

Τοποθετοῦνται οἱ διαγωνιζόμενοι εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως ἀνὰ ζεύγη καὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐπιτροπὴν τοὺς δένουν τὰ πόδια μὲ μαντῆλι ἢ σχοινί. Δένουν τὸ δεξὶ πόδι ἐκείνου ποὺ εἶνε ἀριστερὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ τοῦ διπλανοῦ του. Τὸ δέσιμο γίνεται πάνω ἀπὸ τὸ γόνα, ἔπειτα βίδεται τὸ πρόσταγμα τῆς ἐκκινήσεως καὶ οἱ διαγωνιζόμενοι δεμένοι ἀνὰ δύο τρέχουν πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ ζεύγος ποὺ φθάνει πρῶτο κερδίζει. Ἡ δυσκολία τοῦ παιγνιδιοῦ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι οἱ δύο κάθε ζεύγους ὀφείλουν νὰ κάνουν κινήσεις συμφώνους.

Σημ. Πολλάκις συμβαίνει ἡ παρέες νὰ εἶνε πολυάριθμες καὶ νὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ κορίτσια καὶ παιδιὰ διαφόρου ἡλικίας. Ἐντοιαύτῃ περιπτώσει χωρίζονται οἱ μικροὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους εἰς δύο ἢ τρεῖς ὁμίλους καὶ παίζουν χωριστά.

Ο ΣΤΙΓΓΑΡΗΣ

(Συνέχεια)

τὸ σκοπὸ νὰ σᾶς βλάψω. Ἂν ἔχετε ἀκούσει γιὰ μένα, γνωρίζετε βέβαια ὅτι ἔχω ἀδυναμίαν γιὰ τὴ μουσική, ὅταν φυσικὰ εἶνε καλή.

Γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ μάτια του ἔστω λώθησαν ἐπάνω στὴν κ. Κλάρκσον καὶ ὁ Ράντφορτ ἐπωφελήθη τῆς ἀπασχολήσεώς του γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὰς παρατηρήσεις του.

— Ἔχω κι' ἐγὼ ἀκούσει πῶς τοῦ ἀρέσει ἡ λαντέρνα, ὅπως καὶ μιὰ σωστὴ ὀρχήστρα. Μίς Μπουβερί, τὸ περίστροφό μου εἶνε στὴ τσέπη μου κατὰ τὴ μεριά σου.

— Ἡ μουσικὴ μέφερεν ἐδῶ ἀπόψε, ἐξηκολούθησεν ὁ Στιγγαρῆς κυττάζων τοὺς δύο νέους. Ἤρθα μόνον καὶ μόνον γιὰ ν' ἀκούσω καὶ γιὰ κανένα ἄλλο λόγο. Δυστυχῶς, ὅταν ἔχουν κανενὸς ἐπικηρύξει τὸ κεφάλι, εἶνε ἀναγκασμένος νὰ λάβῃ μερικὲς προφυλάξεις προτοῦ ριψοκινδυνεύσῃ νὰ παρουσιασθῇ μεταξὺ τῶν ὁμοίων του. Προσθέτω ὅμως ὅτι ἂν καὶ ἤλθα ἐδῶ μὲ τὴς εἰρηνικώτερες διαθέσεις, δὲν θὰ διστάσω, ἂν δοκιμάσῃ κανεὶς νὰ πλησιάσῃ, νὰ τὸν σκοτώσω σὰν σκυλί.

— Αὐτὸ εἶνε δικό μου, ἐψιθύρισε ὁ ἀτρόμητος Ράντφορτ χαμηλοφώνως. Τώρα δὲν κυττάζει ἐδῶ... Μοῦ φαίνεται πῶς ἡ κ. Κλάρκσον δὲν εἶνε καλά. Πάρτε ἐ κεῖνο ποὺ σᾶς εἶπα, κρῦψτέ το κάτω ἀπὸ τὸ σάλι σας καὶ νὰ τὸ ἔχετε ἕτοιμο νὰ μοῦ τὸ δώσετε ὅταν χρειασθῆ, ἐὰν ἡ κυρία λιποθυμήσῃ ἐντελῶς.

Ἡ Χίλντα ἐδίσταζε. Βαθειὰ σιγὴ ἐπεκράτει μέσα στὴ σάλα καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Στιγγαρῆς ἐξήταξε μὲ ἐν διαφέρον τὴν κ. Κλάρκσον, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι θὰ πάθαινε ἀπὸ συγκοπή.

— Ἔλα, τώρα, ἐψιθύρισεν ὁ Ράντφορτ. Ἡ Χίλντα δὲν ἐδίστασε πλέον. Ἔφερε ἕνα μαῦρο σάλι ἀπὸ δαντέλλα καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἔσυρε τὸ περίστροφο ἔξω ἀπ' τὴ τσέπη τοῦ παρακαθημένου της καὶ τὸ ἔσπιξε ἐπάνω στὸ στῆθός της.

—Κυρία Κλάρκσον, εἶπεν ὁ Στιγγαρῆς, ἐπαραταγουδήσατε ἀπόψε, καὶ κατὰ τὴν ποιότητα τὰ κομμάτια σας ἦταν πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὴν ποιότητα.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἦταν αὐθάδεις καὶ τὸ κοινὸν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σάλας ἐξελήφθησε τὴ δυσφρέσκειά του, ἀλλ' ἦταν ἔκπληκτικὸ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ παρήγαγον στὴν κ. Κλάρκσον. Τὸ ὠχρὸ πρόσωπό της ἐζωήρευσε, τὰ μάτια της ἔρριψαν ἀστραπὲς ὀργῆς, καὶ ὅλο τὸ εἶνέ της ἔτρεμε ἀπ' τὴν ἀγανάκτησι.

— Δὲν τραγουδῶ γιὰ τοὺς ἀγκλματίες καὶ τοὺς φωνήδες σὰν καὶ σένα, ἀνέκραξε.

Συγχρόνως ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸν Σὲρ Τζούλιαν διὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι γι' λευταῖος αὗτος ἐχαμογέλασε εὐχαριστημένος καὶ μόνον εἶχε τραγουδήσει. Ὁ τε μένα μὲ ὅλη τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστροφου τοῦ Στιγγαρῆ.

— Ἀ, βέβαια πῶς δὲν τὸ κάματε γιὰ μένα, ἀπεκρίθη οὗτος. Τραγουδᾶτε χάριν φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ καὶ ἐξοδεύετε τρεῖς πλάτια ἀπὸ τὴν εἰσπραξῆ τῆς συναυλίας γιὰ ν' ἀγοράσετε μιὰ τουαλέττα γιὰ τὴν παράστασι. Ὁπωσδήποτε μᾶς ἀρκεῖ νὰ βροῦμε ἐδῶ ἕνα ἀηδόνι χωρὶς τόσο ὠραῖα πτερὰ γιατὶ ἤρθα μὲ τὴν ἀπόφασι ν' ἀκούσω τὸ πρόγραμμα ὡς τὸ τέλος.

Τὰ μάτια του διέτρεξαν τὴς πρῶτες σειρὲς τῶν θεατῶν, ὅσο ποὺ ἐσταμάτησαν ἐπάνω στὴ Χίλντα Μπουβερί, ἡ ὁποία ἐκάθη το στὴ γωνιά της.

— Ἔ, σεῖς, νέα μου, αὐτοῦ πέρα, ὅλο κουδεντοῦλες μοῦ εἴσθε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἐπέβαλα σιωπή. Σεῖς πρέπει νὰ πληρώσετε τὰ ἔξοδα. Λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ περάσετε ἀπ' ἐδῶ.

Μπορεῖτε εὐκόλως νὰ φανταισθῆτε τὴν ταραχὴ τῆς Χίλντας, ἡ ὁποία ὅμως κατώρθωσε νὰ τὴν ὑπερνικήσῃ. Βγάζοντας τὸ σάλι της μὲ φαινομενικὴ σπουδή, πράγματι δὲ μὲ ὑπολογισμένη βραδύτητα, τὸ ἔθεσε ἐπάνω στὴν ἔδρα ποὺ ἐκάθητο καὶ ἀπραγώρησε ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων τοῦ κοινοῦ. Ὁ Στιγγαρῆς ἔσκυψε καὶ τῆς ἔδωκε τὸ χέρι γιὰ ν' ἀνεβῇ στὴν ἐξέδρα. Μὲ τὴν δύναμι ποὺ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνοθεσία τὴν ἐσκάρωσε γιὰ μόνο τὸ σκοπὸ νὰ ἐπιδείξῃ τὸ τάλαντό της μπροστὰ στὸν Σὲρ Τζούλιαν, οὕτως ὥστε νὰ τῆς δώσῃ τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ νεμπουντάρῃ μπροστὰ σένα μεγάλο καλλιτέχνη. Μπορεῖ νὰ ἦταν ἐγκληματίας. Ὁπωσδήποτε ἦταν ὁ ἀβρότερος, ὁ ἐπιτηδειώτερος, ὁ συμπαθητικώτερος τῶν λῃστῶν ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ συναντήσῃ, καὶ ἡ νέα ἐσκέφθη ὅτι εἶχε καθήκον νὰ φανῇ ἀξία τοῦ τόσου θάρρους της.

Ὁ Στιγγαρῆς ἤρε ἕνα πρόγραμμα καὶ μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα τὸ ἐστερέωσε ἀνάμεσα ἀπ' τὸ λύκο καὶ τὴ φυσιγγιοθήκη τοῦ ἑνὸς περιστρόφου του. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἐσήκωσε πάλι τὰ δύο περίστροφά του μπροστὰ στοὺς θεατὰς, ἐξηκολούθησε·

— Κύριοι καὶ κυρίαι, τὸ ἀκόλουθο νούμερο εἶνε ἕνα σόλο στὸ πιανὸ ἀπ' αὐτὴ τὴ νέα. Ἂς τὸ ἀφήσωμε, ἂν ἀγαπᾶτε. Κατόπιν ἔρχεται στὸ πρόγραμμα μία ρωμάντσα, τὸ «Ἀπραγματοποίητον ἰδανικόν». Ἡ μουσικὴ εἶνε τοῦ διακεκριμένου μουσικοσυνθέτου καὶ μαέστρου Σὲρ Τζούλιαν Κρέμ. Αὐτὸ τὸ κομμάτι ἐπρόκειτο νὰ τὸ τραγουδήσῃ ἡ κ. Μοντγκόμερυ Κλάρκσον, προτιμῶ ὅμως ν' ἀκούσω τὴς μίς Μπουβερὶ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ πῶς θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ἰδανικόν της, καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν Σὲρ Τζούλιαν Κρὲμ νὰ τὴν συνοδεύσῃ μὲ τὸ πιάνο.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Ξένα δημοσιεύσεις

ΣΟΝΕΤΤΟ

(Εἰς μνήμην τοῦ πολυκλαύστου ἐξαδέλφου μου Δημητρούλη Θ. Γούλλελου).

Δὲν μπόρεσο νὰ βρῶ τὴ λησμονιὰ ἀκόμα
Ψέμμα μοῦ φαίνεται—ἔτσι θαρρῶ,
Πῶς δὲν σὲ σκέπασε τὸ μαῦρο χῶμα
Πῶς λείπεις μόνο γιὰ λίγο καιρό.

Ἔτσι συλλογισμένος κάθε βράδυ
Θαρρῶ πῶς θὰ ξανάρθῃς καὶ προσμένω
Βλέπω τὸν ἴσκιο σου μέσ' στὸ σκοτάδι
Ἐκεῖ στὴν ἴδια κώχη ἀκουμπισμένο.

Ἀχ, αὐτὸ ποὺ βλέπω εἶν' ὁ ἴσκιος σου μονά (χα
Μὰ ἐγὼ θαρρῶ πῶς πάλι θὰ γυρίσῃς τάχα
Καὶ περιμένω, περιμένω στὰ χαμένα.

Ἔτσι ὁλόκληρες ὧρες περνοῦνε
Κι' ἀμίλητα τὰ δάκρυα μου κυλοῦνε
Στὰ κρύα μάγουλά μου ἕνα ἕνα.

Νέκος Γ. Γιαννούσης

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΕ
ΑΠΟΒΛΕΠΟΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ καὶ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΓΑΗ

Ὁ Κος-Κοντορεβιθούλης

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

29 Ὀκτωμβρίου κηρυε σιντακτα, χθες μας ἐπιγε περιχπατο η Μαριγο στο Ζαπηγο εμενα τὴ Λιλιτσα κε το Μπλακ τὸ σκιλακι μας κε καθησαμε ες ενα μπαγκο κε ιρθε ενας δεκανεας συγγενις της Μαριγος κε εκαθησε κοντα μας κε η Μαριγο μας ιπε να παμε παραπερα να πεξομε κε σπιγαμε κε ιδαμε κατι μιρμιγκια που δου λεβαν επιδι η Λιλιτσα μου ιπε πως τα μιρμιγκια ζουν σαν κε εμας κε εχουν χωρις κατο απο τι γι κε δουλους αλα μόνο που δεν πιγενουν σκολιο επηδὴ δουλευουν διαρκος κε δεν εχουν κερο να χασουν οποις εμις πα πεδια κε εσκυψαμε κε ιδαμε ενα μιρμιγκι που κουβαλουσε ενα αχερο μεγαλο σα σπιρτο κε το κρατουσε ορθο σα σημα κε ιθελα να το βοηθησω κε το επηασα με το χαιρι μου αλα το μυρμιγκι θιμοσε κε εφιγε κε μου αφυσε το αχερο κε επιγε να μπη στο σπηγη του αλα μολις εφθασε μπρος σειν τρυπα σταθικε γιατι κατι ξεχασε κε γιρισε πισο κε τοτε με ερωτισε η Λιλιτσα αν ιθελα να ιμουν μιρμιγκι αλα δεν εσκεφθικε πος θα μπορουσε να με πα τισι ολος ο κοσμος αμα περνουσε απο κινο το μερος κε εγιρισαμε ιστερα στι Μαριγο κε ισαν μαζι τις ενας αλος συγγενις της λογιας που τις μηλουσε αλα δὲν ακουα γιατι τα ελεγε σιγα τοτε ι Μαριγο μας ἠπε να ξαναπαμε να πεξομε γιατι ηταν ε νωρης κε εξαναπυγαμε στα μιρμιγκια κε ηδαμε το Μπλακ το σκηλακι μας που ειχε κολημενο το μουσουδη του στι φολιὰ κε ε μιρδε κε ενα μιρμιγκι του πιγε στη μυτο κε εθιμοσε κε τριθονταν με το ποδι του κα το βγαλι κε για εκδυκυθι αρχισε να χαλαη τη φολια με το ποδη του κε εγο απο φιλαν θοπηκα το σταμαυσα κε του εστρωξα ταφτι κε του ιπα να μι το ξανακαμι γιατι τα μιρμιγκια ηνε ζοα υσιχα σαν κε εμας ασκασμους απο ολο το σπηγη κε μι εγον ετερον ταφτα κε μενο ολος ημερορος παν τοτε

Ο ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΓΑΗΣ

Η "ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ,,

Εἶνε τὸ περιοδικὸν κάθε Ἑλληνοπαιδος. Κάθε Ἑλληνικὴ οἰκογένεια ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ παιδιά της πρέπει νὰ ἔχῃ.

ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

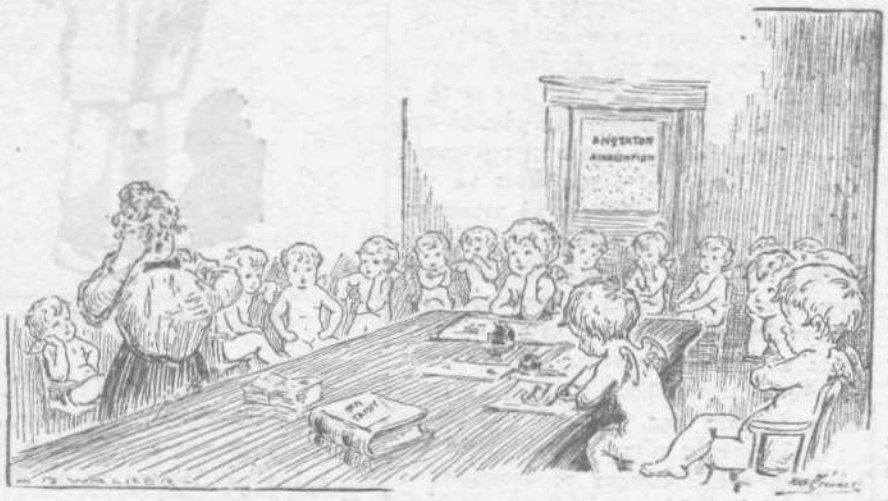

ΠΡΟ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ἡ Κα Παρρὲν συνηγοροῦσα ὑπὲρ τοῦ ἐλευθέρου γάμου καὶ προσπαθοῦσα νὰ πείσῃ τοὺς.... ἐνόρκους!

Μεταφορὰ πυρομαχικῶν διὰ τῶν στρατιωτικῶν μας αὐτοκινήτων

Ὁ κ. Φαταούλας· Μὲ τρῶει ἡ μύτη μου.
Ἡ σύζυγος. Νὰ ἐπί τέλους καὶ κάτι ποῦ σὲ τρῶει καὶ δὲν μπορεῖς νὰ φᾷς !!

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Ὁ λούστρος :— Ρὲ τί τραβᾶμε κι' ἐμεῖς οἱ λούστροι! ἔφαγα κανένα σερβιτόρο στὸ γεῦμά μου;

ΣΤΟΥ ΑΒΕΡΩΦ

Τὸ γκαρσόνι :— Στὸ λογαριασμό, κύριε, δὲν περιείχετο καὶ ὁ σερβιτόρος....

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος :— Ἔ! Καλά. Μήπως